

လမင်းမိုမို

နင်ရက် ငါရက် ချတို့ရက်

နင်ရယ် ငါရယ် သူတို့ရယ်

ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ စားသောက်ဆိုင်တန်းကွေ့ကွေ့ကလေးမှာ ရေခဲမုန့်ဆိုင်အတွင်း ရေခဲမုန့်ပွဲကြီးတစ်ပွဲမှာ၍ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ထိုင်စားနေရင်း သူ့ရှေ့ချထားတဲ့ Laptop မှာလည်း အာရုံများနေပါသည်။ ကြိုးမဲ့ Wi-Fi စနစ်နှင့် အင်တာနက်ဖမ်းမိတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးဖြစ်၍ ဟိုနေရာ နေရာတချို့မှာလည်း Laptop ကိုယ်စီနှင့် အင်တာနက်သုံးနေတဲ့ လူတချို့ ရှိနေသည်။

Facebook ထဲမှာ ဂိမ်းမိတစ်ခု စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကစားနေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ Laptop မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ညာဘက်အောက်နားက အချက်ပြနေတာလေးတစ်ခုပေါ်လာပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကို Facebook မှတစ်ဆင့် Chat လုပ်ဖို့ လှမ်းခေါ်နေတာပင်။

ကောင်မလေးက လှမ်းဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် . . .

“ဟိတ်”

“ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါ”

“ကိုချမ်းမြေ့ သူငယ်ချင်းဆို . . . ကိုချမ်းမြေ့က ကျွန်မနာမည်ရင်းကို သိတာပဲဟာ၊ ဒါ ကျွန်မနာမည်ရင်း ဟုတ်မဟုတ် ရှင်လည်း သိမှာပေါ့”

“ချမ်းမြေ့နဲ့ ခင်ခဲပေမယ့် မတွေ့တာကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေမို့လို့ FB မှာ Add ထားပေမယ့် အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး၊ မင်းကိုလည်း မင်းပုံလေးမြင်လို့

ခင်ချင်တာနဲ့ လှမ်း Add ထားလိုက်တာပါ။ ချမ်းမြေ့ဆီမှာ ဘာမှမမေးမိဘူး၊ အခု
မင်းကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးတာပါ”

“မဝါနဲ့လည်း သိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဝါဝါကိုလည်း မမေးပါဘူး၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ
စကားစပ်ပြီး မမေးဖူးဘူး”

“ကောင်းတယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေလေ”

“ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ မသိဘဲ”

“Friend ဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဒါက ရှင့်သူငယ်ချင်း စာရင်းထဲမှာ ကိုချမ်းမြေ့တို့ မဝါတို့
ဒေါက်တာစောလှတို့ ဖေဖေမိတ်ဆွ အန်ကယ်သော်ကြီးတို့ အန်တီယုတို့ပါ
ပါနေတော့ ကလေးကချေ အပေအတေတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး Accept
လုပ်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိသေးဘူးလား”

“ကိုယ့်အကြောင်း သိချင်တာရှိရင်မေးပါ။ Message ပို့ပြီး ဖြေပါ့မယ်၊
လူပုံကို မြင်ဖူးချင်ရင်လည်း Message မှာ ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ပို့လိုက် . . . ရှင့်အကြောင်းတွေ အကုန်ပို့လိုက်”

“အကုန် ??”

“ဒါပေါ့ ၊ သိခွင့်ရှိသမျှပေါ့၊ ဒါမှ ခင်မင်နိုင် မခင်မင်နိုင် တကယ်သိရမှာ”

“အားလုံး သိခွင့်ရှိပါတယ်၊ အားလုံးပို့ပေးပါ့မယ်၊ ခုပို့လိုက်မယ်လေ၊
အခုတော့ မင်းအကြောင်း ပြောပါ။ သိချင်တယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ရည်းစားရှိလား”

“OMG ! ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့ပါဗျာ”

“ရှင် သိချင်တိုင်း ဖြေစရာလား”

“ဒါဖြင့် အခု တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“အင်း . . . ရှင်တစ်ယောက်တည်း မြင်တယ် မဟုတ်လား”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတာလား”

“မစောင့်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်သူ လာစရာရှိလဲ”

“ဘယ်သူမှ လာစရာမလိုဘူး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေလာစုပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလို့ လူတွေများ၊ နားတွေငြီးနေတာနဲ့ ဒီကိုထွက်လာတာ၊ ကဲ . . . ရပြီလား၊ ဂိမ်းဆော့နေတယ်”

“ဘာဂိမ်းလဲ”

“Café world”

“ဒါများ ဆက်တိုက်နှိပ်နေရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပစ်ထားလို့ ရတာ ပဲဟာ”

“ဟိုဘက်မှာလည်း အပင်တွေ စိုက်နေသေးတယ်၊ မအားဘူး”

“ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ဆော့နေတယ်”

“အမယ် ! ကျွန်မရဲ့ Café world အိမ်နီးနားချင်းထဲမှာ အသက် ၆၀ အဘွားကြီးတောင် ပါသေးတယ်၊ ဒီအရွယ်တောင် ဆော့တာ”

“တစ်ခု မေးဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်မပြုလည်း ဆက်တိုက်မေးနေပြီးတော့များ”

“မင်းမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“.....”

“ဟိတ် ... ပြောလေ”

“.....”

“ရှင် ဒါတွေပဲ စိတ်ဝင်တစား မေးနေတယ်၊ ရှင် မရိုးသားဘူး”

“ဒါတွေ သိချင်တာဟာ မရိုးသားတာ ဆိုရင်တော့ မရိုးသားဘူးပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ် မင်းအကြောင်း စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဘာမှမမေးမမြန်းဘဲ ကိုယ်ဆန္ဒရှိတာတွေပဲ ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိ လုပ်နေမိရင် မယဉ်ကျေးရာ ရိုင်းရာကျသွားမှာစိုးလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ကောင်မလေးက တစ်ခဏငြိမ်ကာ စဉ်းစားနေပါသည်။ တကယ်တော့ သူက ရှင်းရှင်းပဲ မေးနေတာပါပဲ။ သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ရည်းစားရှိမရှိ စေ့စပ်ထားသူ ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် မေးကြည့်တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံသားပင်။

ပိုင်ရှင်ရှိရင် နောက်ဆုတ်မယ်၊ ပိုင်ရှင်မရှိရင် ရှေ့တိုးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သက်ရောက်တယ် မဟုတ်လား။

“ရှင် ဘယ်က ကြားတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ဖြေရရင် ဦးမင်းသော်ဆီက”

“ရှင့်ကို ဘယ်လိုပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ တိုက်ရိုက်ပြောပြစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊

ကျွန်တော်လည်း မမေးဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ဦးမင်းသော်နဲ့လည်း
အလုပ်ချင်းပါ အဆက်အစပ်ရှိပြီး ခင်မင်နေတော့ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာဆုံတုန်း
တခြားတစ်ယောက်က ဦးမင်းသော်ကို မေးတာပါ။ ဦးစိုးမိုးသမီးကို
ဦးတင်ထွဋ်သားနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားတဲ့၊ အဲဒီ လူက
ဦးတင်ထွဋ်ဘက်က ဒီသတင်းကြားလာတဲ့ သဘောပါ။ အန်ကယ်ဦးမင်းသော်က
လူကြီးချင်းတော့ စကားပြောသံ ကြားတယ်တဲ့၊ ပြန်ဖြေတာ
ဘေးကကြားလိုက်ဖူးတာပါဗျ”

“အွန် . . . ဒီလူကြီးတွေကလည်း ဘာလို့ ကျွန်မအကြောင်း သတင်းလုပ်
ပြောနေကြတာတဲ့တုန်း”

“ကြည့်ရတာ မေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မင်းကို သူ့သားနဲ့ စီစဉ်ချင်လို့လားမှ
မသိတာ”

“ဟား ဟား . . . ရှင် ဆိုလိုတဲ့သဘောက ကျွန်မကို သားရှင်တွေက
အလှအယက် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေကြတဲ့ သဘောပါလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဦးစိုးမိုး သမီးဆိုတာ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်ကြီးပါ။
စီးပွားဥစ္စာအရ အဖေက နာမည်ကြီးပြီးသမီးက အချောအလှမှာ
သတင်းမွေးလေတော့ သားရှင်တွေရော သားတွေကိုယ်တိုင်ရော စိတ်ကူးတော့
ယဉ်ကြည့်ဖူးကြမှာပါ”

“ရှင်က ဘာလဲ၊ စီးပွားရေးလောကဈာနယ်က
အတွင်းရေးသတင်းထောက်လား”

“ဟား . . .ဟား . . . ကိုယ်က ဒီလောကထဲက တစ်ထောင့်တစ်ချောင်က
ပါမွှားလေးပါ အမြဲစိမ်းရယ်”

“အန်ကယ်သော်ကြီးတက်တဲ့ အစည်းအဝေးမှာ
ရှင်လည်းရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ စဉ်းစားလိုက်ရင် အန်ကယ်သော်ကြီးက သူ့ရဲ့

ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီအပြင် တခြားဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
ရှယ်ယာဝင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားတယ်။ ဒါဖြင့် ရှင်က Asia Beauty
ဆောက်လုပ်ရေးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်လား”

“ဟင်း ဟင်း . . . မင်း တော်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်က Asia Beauty
မှာ လုပ်တယ်”

“အဲဒါ တော်တယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်သော်ကြီး Asia Beauty မှာ
ရှယ်ယာပါတာ သိထားလို့ ပြောနိုင်တာပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ ဦးတင်ထွဋ်သားကို စေ့စပ်ထားတာ မှန်လား”

“စေ့စပ်ထားတဲ့အထိ ကျွန်မဘက်က အတည်မပြုရသေးပါဘူးရှင်”

“လူကြီးချင်းတော့ သဘောတူထားတာပေါ့နော်”

“ဖေဖေကတော့ တိုက်တွန်းဖူးတာပဲ”

“ဦးတင်ထွဋ်သားက ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ စပ်စုတာ သက်သက်ပါ”

“ရှင် တော်တော်စပ်စု၊ ရှင့်ကိုဖြင့် ကျွန်မက မသိရဘူး၊ ရှင် အခု ဒီနားမှာ
ဘယ်မှာထိုင်နေလဲ၊ အချို့ဘာဝတ်ထားလဲ၊ မဖြေရင် စကားဆက်မပြောတော့ဘူး၊
တော်ပြီ”

“ပြောလို့ရပါတယ်”

“ရရင်ပြောလေ”

“ကိုယ်က မင်းရဲ့ ညာဘက်စောင်းစောင်းနားက နားနေခုံလေးမှာ၊ မင်းနဲ့
ပေသုံးဆယ်လောက်လှမ်းတယ်၊ လက်ဖက်စိမ်းရောင် စပို့ရှပ် ဝတ်ထားတယ်”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကလေး မသိမသာမတ်ပြီး

စာကြည့်မျက်မှန်လေးပေါ်မှကျော်ကာ ညာဘက်စောင်းစောင်းကို

ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဟော . . . ။ ဟိုနားက နားနေခုံလေးမှာ။

လက်ဖက်စိမ်းရောင် စပွိုရပ်နဲ့တွဲ။ ဆံပင်လေးတွေတိုပြီး ဖြူသန့်နေတဲ့လူရွယ်က

နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်လွန့်လွန့် တွန့်ပြီးနေကာ သူမကို လက်လေးတစ်ဖက်

ထောင်ပြုနုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

အသားဖြူဖြူ . . . မှောင်ပုပ်ပုပ် အစိမ်းရောင် စပွိုရပ်

ပုဆိုးခပ်မှောင်မှောင်လေးနှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်မည်းမည်းကပါ ခြေဖမိုး

ဖြူဖြူဝင်းဝင်းမှာ ထပ်နေတဲ့လူရွယ်ကို ကောင်မလေးက တစ်ခဏ

စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ကောင်းတဲ့ သူ့အသွင်အပြင်လေးကိုလည်း ချက်ချင်းပဲ

နှစ်လိုမှုတစ်မျိုး ဖြစ်မိသည်။

“ဟိတ်”

“ ”

“ဟိတ် . . . ကြည့်လှချည်လား”

“အနားမှာ နောက်တစ်ခါမြင်ရင် မှတ်မိအောင် ကြည့်ရတာ ပေါ့”

“နောက်တစ်ခါမြင်ရင် ခေါ်မှာလား”

“ရှင်ခေါ်ပေါ့”

“ကိုယ်ကခေါ်မှာ သေချာတာပေါ့၊ မင်းက လက်ခံတုံ့ပြန်စကား
ပြောမှာလား”

“အဲဒီ အချိန် အခြေအနေအရပဲ”

“အခြေအနေက ဘယ်ပေါ်မူတည်လဲ”

“ဖေဖေက ကျွန်မကို ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းထားတာ

မကြိုက်ဘူး၊ ရှင်နဲ့စကားပြောဖို့ အဆင်ပြေရင်ပြောမယ်၊ အဆင်မပြေရင်
မပြောဘူးပေါ့”

“အဆင်ပြေတယ် မပြောဘူး ဆိုတာ !!”

“ရှင် နောက်တော့ သိလာမှာပေါ့”

“ခုလည်းသိသလိုလိုပဲ”

“ရှင် ဘာကိုသိတာလဲ”

“မင်းရဲ့ သွားလေရာနောက် အမြဲတမ်းလိုလို
တကောက်ကောက်ပါနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိမှန်းတော့ သိတယ်”

“ဟား ဟား”

“ဟုတ်တယ် မှလား”

“ရှင်က ပတ်ဝန်းကျင် စူးစမ်းလေ့လာမှု ကောင်းသားပဲ”

“ကိုယ်တို့ထက် အသက်နည်းနည်းကြီးတဲ့အရွယ်၊ အမြဲတမ်း
ရှိုးကျစမတ်ကျ သပ်ရပ်နေတဲ့သူလေ၊ မင်းကလည်း သူနဲ့တူတူ သွားလာတာ
များတယ်၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အင်း”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် နောက်တော့ သိလာမှာပေါ့”

“အခု သိခွင့်ပြုတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“ရှင့်ဘာသာရှင် စုံစမ်း”

“အဲဒါ ဦးတင်ထွဋ်ရဲ့ သားလား”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိချင်ရင် စုံစမ်းပေါ့”

“ကိုယ်က မင်းအကြောင်းပဲ စုံစမ်းချင်တာ၊ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို မစုံစမ်းချင်ပါဘူး၊
စိတ်လည်းမဝင်စားပါဘူး”

“ရှင်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျား ? ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ . . . ကိုယ်က ဦးတင်ထွဋ်သားရဲ့ ပြိုင်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
ဆိုလိုချင်တဲ့သဘောလား အမြဲစိမ်း”

“ဘာမှ မဆိုလိုရပါလားရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ချင်တဲ့အသံမျိုး ပေါက်နေတာလဲ”

“ရယ်ချင်သံ ပေါက်မိလို့လား၊ မဟုတ်ရပါဘူး ကိုဧဝရတ်ရယ်၊ ရှင်က
ပြိုင်ဘက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အတိအလင်းသုံးစွဲပြီး ကျွန်မကို ဘာသဘောနဲ့
ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုတာ ကြေညာလိုက်မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိရဲ့လား”

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဟဲ ဟဲ”

ကောင်မလေးက ဧဝရတ်ရှိရာဘက် လှမ်းကြည့်
မျက်စောင်းရွယ်လိုက်လျှင် ဧဝရတ်က ရယ်ကျဲကျဲလေး နှာခေါင်းပွတ်နေလေသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းက အဲဒီ ရှိုးကျကျလူကို မလိုလားတဲ့ပုံတော့ တစ်ခက်ကလေးမှ
ပေါက်မနေဘူးနော်”

“ဟုတ်လား”

“မင်းနားမှာ သူ ရှိတတ်တာ၊ သူ ရောက်လာတာ

ဘေးမှာပါနေတာတွေအတွက် နည်းနည်းပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့ပုံ ပြတတ်ပေမယ့် မင်းပုံစံက ဒီလူ့အပေါ် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု
အတော်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“မင်းထက်လည်း အသက်ကြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးချင်နဲ့ချင်တဲ့
အမှုအရာ အရိပ်အယောင်မျိုးတောင် တွေ့ရတယ်”

“ရှင် အတော်လေ့လာထားတာပဲ၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက
ကျွန်မနောက်ကို ရှင်လိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“အမြဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ဖက်လည်း ရှိသေးတော့
ရံဖန်ရံခါလောက်ပါ၊ ဒါတော့ဗျာ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်အချိန်ပေးရမှာ သဘာပပဲပေါ့”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှင့်အတွင်းသဘောတွေ အကုန်ထွက်ပေါ်လာပြီ”

“ဟား ဟား . . . ဒါပေမဲ့မင်းမှာ မင်းကြည်ဖြူပြီးသား
စိတ်ချင်းညီတူပြီးသား ရွေးချယ်ပြီးသားလူ ရှိပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ်က
လူရိုင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ မရှိပါစေနဲ့ဆိုပြီးတော့ အကြိမ်ကြိမ်
ဆုတောင်းနေတာပါ”

“မရှိသေးပါဘူးလို့ ကျွန်မက ရှင့်ကို လမ်းဖွင့်ပေးသလို ဖြေလိမ့်မယ်လို့
ရှင် ထင်နေလား”

“ရှိပြီးရင်တော့ မရှိသေးပါဘူးလို့ မညာဘူး မဟုတ်လား၊
ပိုင်ရှင်ရှိပြီးကြောင်း မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှာပဲလေ”

“ရှင် လူလည်မကျနဲ့”

“အဲဒီ လူကို မင်း ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းဘေးနား ကပ်ကပ်နေတဲ့ ရှိုးကျကျလူလေ”

“အဟင်း . . . အဲဒါ ကိုကြီးဗသက်”

“ကိုကြီးဗသက် !! ခေါ်တာကိုက ချစ်စနိုးကြီးပါလား”

“ဟား ဟား ၊ ကျွန်မတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက
ရင်းနှီးခင်မင်လာတာကိုးရှင့်”

“မင်းရဲ့ ချစ်သူတော့ မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါဆို ရတယ်”

“ဘာရတာ လဲ”

“ဘယ်လောက်ပဲ ရင်းနှီးနှီး ခင်မင်မင် ဘယ်နှယောက်ရှိရှိ မင်းမှာ
လက်ခံထားပြီးသားချစ်သူ မရှိသေးဘူးဆိုရင်ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ကြိုးစားခွင့်ပြုပါ . .
. နော်”

“ရှင် တော်တော်ခွကျပါလား၊ ကျွန်မက ဟုတ်ကဲ့ရှင့်လို့ ပြောပျံ့မလား”

“ခွကျတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ပွင့်လင်းရိုးဖြောင့်တာပါ၊ ဒါမှ မင်းလည်း
ကိုယ့်ကို အရှိအတိုင်း ရှင်းရှင်းနားလည် စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့၊ ဘော်ဒါဖြစ်ချင်သလိုလို
အပျော်သဘော ပေါ့တီးပေါ့ဆလိုလို မင်း ထင်နေဦးမယ်၊ ရှင်းရှင်းသိထားတော့
ကောင်းတာပေါ့၊ ရိုးသားပွင့်လင်းတာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်လားဗျ”

“ကဲ . . . တော်စို့တော့၊ ကိုကြီးဗသက် လာနေပြီရှင့် . . . ဟင်း ဟင်း”

ဧဝရတ်က ခေါင်းမော့ကာ ဟိုဒီကြည့်လိုက်လျှင် Mall ထဲကို စတိုင်ကျကျ
လျှောက်ဝင်လာတဲ့ အဲဒီ လူကို ထင်းခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ပြောင်လက်နေတဲ့ဆံပင် ခါးသိမ်ထားတဲ့ ဖဲန်စီ ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ စတိုင်ကျကျ
ဘောင်းဘီရှည်အနက်ရှူးအရောင် လက်လက်နှင့် သန့်ကြော့နေတဲ့ ဒီလူကို
မိန်းကလေးတွေ လည်ပြန်ငေးကုန်ကြပါသည်။

*

အခန်း (၁)

“ဟယ်လို”

“ဟဲ့ . . . မိပိုး၊ ဖုန်းကိုင်တာ ကြာလိုက်တာဟယ် တကယ်ပဲ အကြာကြီး ခေါ်နေရတယ်၊ နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

သိမ်သိမ်မွေ့က ဖုန်းထဲကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ
ညည်းညူပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်မှ မရောက်ဘူးဟေ့၊ အနားမှာထိုင်နေရင်းကကို ငါ့ဖုန်းသံ
မထင်တာ၊ တီဗီက သီချင်းသံပဲ ထင်နေတာ”

“အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ”

“ဖုန်းအသစ် လဲလိုက်လို့ဟေ့၊ Ring Tone တွေက ငါနဲ့ Familia
မဖြစ်သေးတဲ့ အသစ်တွေချည်း ဖြစ်နေတာနဲ့ ငါ့ဖုန်းသံ မထင်မိတာဟေ့၊
ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ လူတကာ အိုင်ဖုန်း အိုင်ဖုန်း ဆိုတော့ ငါလည်း
အိုင်ဖုန်းလဲလိုက်တယ်၊ အပျင်းပြေပေါ့ဟယ်”

ဟွန်း . . .။

မိပိုးတို့ကတော့။ သိမ့်သိမ်မွေ့က နှုတ်ခမ်းလေးကို ရွဲ့လိုက်ပါသည်။
ဖုန်းလဲတာတောင် အပျင်းပြေတဲ့။ တစ်လုံးမဟုတ် တစ်လုံးတော့ ကြွားလုံးတင်ရမှ။

“ကဲ . . . ဘာတုံး၊ ပြောလေ မိသိမ့်”

“နောက်အပတ် Stage Show ကြည့်မယ်နော်၊ ငါ လက်မှတ်မှာလိုက်ပြီ”

“အာ . . . နင်ကလည်း မပြောမဆိုနဲ့၊ ငါ့ကို မေးပါဦးလား။”

“အမြဲကြည့်နေကျပဲ ထပ်မေးနေစရာလား။”

“ဒီပွဲက ဈေးကကြီးတာ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်၊ မတန်တဆကြီးတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရခဲပါတယ်ဟယ်၊ ဘာလဲ . . . နင်

အိုင်ဖုန်းဝယ်လိုက်ရလို့ အသုံးအစွဲ ချွေတာနေရတာ လား၊ ဒါဆိုလည်း ငါ ပြပါ့မယ်
ငါ့သူငယ်ချင်းရယ်”

သိမ့်သိမ်မွေ့က တမင်အသာစီးယူ ပြောလိုက်ကာ ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ်
ကုပ်လေးပုပြီး ဝမ်းသာကျေနပ်နေသလောက် တစ်ဖက်မှာ ပိုးပုလဲက
မျက်နှာရှုံ့တွသွားရင်း . . .

“အမယ်လေးဟယ်၊ ဖုန်းဝယ်မိတာနဲ့ပဲ ချွေတာနေရစရာလား၊ နင်ပဲ
ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က စိန်လက်စွပ် အသစ်ဝယ်တယ်ဆို၊ နင် အကုန်အကျတွေ
များနေလို့ ငါက နင့်အတွက်ငွေပြီး ပြောတာပါဟဲ့၊ ချွေတာရမှာက နင် မဟုတ်လား။”

“ကဲပါ . . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိပ်ကွပ်မနေနဲ့၊ ဒီ stage show
လက်မှတ်ဖိုးလေးများ နင်လည်းပြနိုင်တယ်၊ ငါလည်းပြနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ထုံးစံအတိုင်း အမေရိကန်စစ္စတမ်၊ ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်ရှင်းပဲပေါ့၊ ငါ
ပိုက်ဆံစိုက်ပေးလိုက်ပြီ ကြားလား၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင် သုံးသောင်းပြန်ပေးဖို့ သတိရဦး
မိန်းမ . . .ဟွန့်”

သိမ့်သိမ်မွေ့နှင့် ပိုးပုလဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ဟာ ခြောက်တန်း
ခုနစ်တန်းကတည်းက ပေါင်းခဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပင်။ ပေါင်းသင်းလာကြတဲ့
သက်တမ်း ၁၅ နှစ်ကျော်လာချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း
အတော်သံယောဇဉ် ကြီးကြသလို ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
အပြိုင်အဆိုင် မနာလိုဝန်တိုခဲ့ကြတဲ့ ဝသီလေးတွေကိုလည်း
ဖျောက်မရနိုင်ကြသေးတာပါ။

အခင်ဆုံးလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် မရှိ။ ပြိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ နေရာမှာလည်း ကျောင်းစာ၊ အလှအပ၊ ကိုယ့်ကိုလိုက်တဲ့ကောင်လေး အနည်းအများ၊ အဝတ်အထည်၊ လက်ဝတ်လက်စား၊ ကား။ ကျောင်းပြီးလို့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ထူထောင်ကြမယ်ဖြစ်တော့လည်း လုပ်ငန်းချင်း ငါ့ထက်သူမသာအောင်၊ သူ့ထက်ငါ မျက်နှာမငယ်ရအောင် ကြံဆရသေးသည်။

ခုတော့ ဝိုးပုလဲက ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ပြုပြင်ဆင်ယင်နိုင်တဲ့ Beauty Spa တစ်ခု ဖွင့်ထားသလို သိမ့်သိမ့်မွေ့က လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဖိနပ်တွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို နေရာသုံးနေရာမှာ ဆိုင်ခွဲသုံးခု ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။

အခုအချိန်မှာ နောက်ဆုံး အကြိတ်အနယ် အသေအလဲ ပြိုင်နေရတာ ကတော့ အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူက အိမ်ထောင်ရက်သား ကောင်းကောင်း အရင်ကျမလဲဆိုတာကိုပင်။ ကိုယ်က အရင်ဖူးစာဖက်ရဖို့လည်း အရေးကြီးသလို ကိုယ့်ဖူးစာဖက်ကလည်း အကောင်းစား အပျံ့စား အမြင့်စားဖြစ်ဖို့ လိုပါသေးသည်။

မိဘတွေကလည်း ပြည့်စုံသူတွေဖြစ်သလို ကိုယ်တိုင်တွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလေး ဆိုင်လေး ကနွားလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ သူများဝန်ထမ်းအဆင့်လောက်ကိုလည်း စိတ်ကူးထဲ မထည့်လိုပါ။ ကိုယ်တိုင်လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်တဲ့ သူမျိုးလောက်ကိုမှ မှန်းချင်တာဖြစ်ရာ ခေါင်းခေါက်ရွေးစရာကလည်း ဘောင်ကျဉ်းလှသည်။

ငယ်ငယ်ကလို ကိုယ့်ကိုလိုက်တဲ့ကောင်လေး များတာနည်းတာ ပြိုင်ဖို့မလိုတော့ဘဲ လိုက်သလောက်လူက တူတူတန်တန် ခန့်ခန့်ညားညား မြင့်မြင့်မားမားထဲကဖြစ်ဖို့ ပြိုင်လာရပါသည်။ ပြိုင်သာပြိုင်ရ ဒါမျိုးလူကလည်း ရှားပါးသေးသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အပိုဆာဒါးလေးတွေ လန်ကြုတ်လေးတွေ လက်ထိုးဇာတ်လမ်းတွေထွင်ပြီး ကိုယ့်အမွှန်း ကိုယ်တင်ရတာ ကလည်း အလုပ်တစ်ခုပင်။

“နင်က stage show အတင်းကြည့်ခိုင်းနေတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲဒီ stage show ညပဲ ကိုကျော်စွာက ငါ့ကို ဒင်နာကျွေးချင်တယ် ပြောနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရကောင်းမလဲတောင် မသိဘူး။”

သိမ့်သိမ်မွေ့က တစ်ဖက်မှာ ကျိတ်နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း . . .

“ဒင်နာကျွေးချင်တာပဲဟယ်၊ ဘယ်နေ့ကျွေးကျွေးပေါ့၊ ဒီ stage show ရက်ပေါ်မှတဲ့လား၊ ဒီရက်မှ လိုက်မစားရင် ထပ်ချိန်းပြီး မကျွေးဘူးပေါ့၊ ဒီလိုလား၊ သူအားတဲ့ရက် ထွက်ရမှာလား၊ နင်အားတဲ့ရက် ထွက်စားပေါ့၊ ငါတော့မရဘူး မိပိုး၊ ကိုသိန်းတန်ကို ငါမအားရင် မအားဘူးပဲ၊ သူအားတဲ့ရက်ပဲ ကိုယ်ကပါ ခခယယ လိုက်အားမနေနိုင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုဟယ် အောက်ကျနောက်ကျတော့ ချောပြီး ဆက်ဆံမနေနိုင်ဘူး။ သိတယ် မဟုတ်လား။”

အာလူးမ . . . လျှောက်ကြွားမ။ မသိရင် ခက်မယ်။ ဟွန်း . . . သူကများ အထက်စီးကတဲ့လား။ ပိုးပုလဲက တစ်ဖက်ကနေ ရှုံ့မဲ့ပွစိ ရေရွတ်နေမိပါသည်။ သူ မအားရင် မအားဘူးပဲ ပြောရအောင် ဟိုကကော သူ့ကို ချိန်းချက်ကျွေးမွေးတာမျိုးရှိလို့လား။ မိသိမ့်များ ပါးစပ်ဟလိုက်ရင် အူဘယ်နှခွေလဲ ပိုးပုလဲတို့က သိပါ။ ရေတွက်နေဖို့မလို။ ဘာလို့ဆို ကိုယ့်အူခွေနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေလို့လေ။

ကိုယ်က ကိုကျော်စွာဆို သူကလည်း ချက်ချင်း ဒက်ခနဲ ကိုသိန်းတန်တဲ့။ ကိုယ်က ကိုမင်းသူ ဆိုရင် သူက ကိုကိုအောင်၊ ဂုဏ်ငယ်မကျန်ရစ်စေရ။ ဒါတွေဟာ ဘယ်ကလူတွေလဲဆိုတော့ တကယ်တော့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ကိုယ်နဲ့လည်းသိကျွမ်းသော လူလွတ်လည်းဖြစ်သော ခပ်ဟန်ဟန်လူတွေကို ဆွဲလွဲနာမည်တပ် ကြွားဝါပြောနေကြတာဆိုတာ ပိုးပုလဲလည်းသိ၊ သိမ်သိမ်မွေ့လည်းသိ။

ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်စွမ်းခြင်းမရှိ။

ကိုယ်ကြွားဝါထားသလောက်ကြီးမှ မရင်းနှီးတာကို။

“အေးပါဟဲ့ . . . ငါကလည်း သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားရလာရတာ ပဲ ပိုပျော်တာ၊ သင်းတို့ကို စိတ်မဝင်စားလို့ကို ခုထိတစ်ယောက်တည်းနေတာ ကြည့်ပါလား။”

နှစ်ယောက်နေချင်လို့ရော ရတာ မို့လား။ ဒါမျိုးက ကိုယ်စလို့ရတဲ့ကိစ္စကျလို့။ စိတ်ထဲက ကျိတ်ဟားရသော်လည်း နှုတ်ကတော့ . . .

“ဒါပေါ့ဟယ်၊ ငါအသိဆုံးပေါ့။ ငါလည်း ထို့အတူပဲဟာ”

“အော် . . . ဒါနဲ့ ကိုဂျင်မီ အမေရိကားက ပြန်လာလို့ ငါ့ကို ချောကလက်တွေ လာပေးထားတာ၊ ငါက သိပ်မကြိုက်တတ်တော့ နင့်ကို ပြန်ပေးရဦးမယ် သိလား၊ နင်ကချောကလက်ကြိုက်တဲ့သူ မဟုတ်လား”

နင် City Mart က သွားဝယ်မှာ ငါသိပါတယ်ဟယ်။ ပိုက်ဆံကုန်ခံ သွားဝယ်ပြီး ကိုဂျင်မီပေးတဲ့ဟာလို့ ပြောပြီး လာပေးရင် ငါကလည်း စားရချည်သေးရဲ့။ အလကား စားရတာ ပဲဟာ ဘယ်ကရရ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်၊ နင့်ကိုလည်း ငါ စင်ကာပူသွားကတည်းက ပါလာတာ၊ မကုန်သေးဘဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိနေသေးတာ။ Expired Date လည်း ဝေးပါသေးတယ်။ ဒါကို ကိုမျိုး ပါလာတာလို့ပြောပြီး ပေးတော့လည်း နင် ဘာပြောနိုင်လဲ။ သင်းအဖေ သွားကတည်းက ပါလာတာဖြစ်မှာလို့ နင်တွေးနေမှာ ဖြစ်သလို နင်တွေးနေမှာကိုလည်း ငါ သိနေတယ်။

သိသိကြီးတွေနဲ့ ပီပီရီရီ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်မခံ အကြောမခံ ကိုရွှေပျားပိတုန်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသလို မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေး ကြွားရဝါရတာ ကိုက သူမတို့ နှစ်ယောက်အကြားက ထုံးစံမပျက်တဲ့ ဝတ္တရားလေးတွေပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီ အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်အရှုံးလေးတွေက လွဲရင်တော့ ပိုးပုလဲကလည်း သိမ်သိမ်မွေ့ကို အလွန်ခင်မင်သလို သိမ်သိမ်မွေ့ကလည်း ပိုးပုလဲကို အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးပါသည်။ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်၊ မတွဲဘဲ မနေနိုင်၊ ဖုန်းမပြောဘဲ မနေနိုင်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်လည်းချစ်၊ ခင်လည်းခင် နာလည်းမနာလိုဆိုသလို သိမ်သိမ်မွေ့နှင့် ပိုးပုလဲတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်က မရိုးမဆန်း၊ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်မျိုးပင်။

*

Stage show ကျင်းပရာ ခန်းမရဲ့ဝင်ပေါက်အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါမှာ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ပွဲစဖို့လည်း အချိန်က လိုသေးတာမို့ ကြိုရောက်နှင့်တဲ့ သူတွေကလည်း ခန်းမထဲ ဝင်ထိုင်နှင့်တဲ့သူ ခပ်ရှားရှား။ ကိုယ်လှလှပပ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေ ရှိုးပြရင်း ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်လတ်လျား လုပ်နေကြတာပင်။

ယော်ကျားသားတွေဆိုတာ ဒီလိုလှလှပပ မိန်းမသားတွေကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ဖို့ မျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ မလောက် ဆိုသလိုဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး၊ မရိုးနိုင်အောင် ဝတ်ကြ စားကြ ပြင်ဆင်ထားကြတာမို့ ဟိုဘက်လေးကြည့်လိုက်ရ ဒီဘက်လေး ကြည့်လိုက်ရ။ ဟိုဖော်ဒီဖော် ပေါ်ပေါက်လော်လော်လေးတွေ တွေ့ရင်လည်း မသိမသာ ငမ်းလိုက်ရ။

မိန်းမသားတွေကလည်း တကယ်ဆိုတော့ အကြည့်ခံရမှာသိလို့လည်း နဂိုထက်ပိုကာ လှလှပပ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလာကြတာပင်။ အဲဒီ ထဲမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ပါဝင်နေတဲ့ သူတွေကတော့ ပိုးပုလဲနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့ပင်။

“မိသိမ့် . . . ငါ့စကတ်က တအားကျပ်လား”

“သိပ်မကျပ်ပါဘူးဟဲ့”

“နည်းနည်းတော့ တစ်ကယ် မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းတော့ တစ်မှာပေါ့၊ နင်က ဝချင်ပြီဆိုရင် ဖင်ကစကြီးတာကိုး”

“ကောင်မစုတ်”

ပိုးပုလဲက သိမ့်သိမ်မွေ့ကို မျက်စောင်းခုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မဝစေနဲ့ပေါ့”

“သူများကိုပဲ ပြောနေနော် မိသိမ့်၊ နင့်ကျတော့ လက်မောင်းက စဝတာလေ၊ နင့်လက်မောင်းကို နင်လျှော့ဦး၊ နို့မို့ ဒီလို လက်ပြတ်လေးတွေ ကြာကြာဆက်ဝတ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သိမ့်က ချိုင်းပြတ်ပြတ်လေးဝတ်ကာ ပခုံးကစဖော်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့အင်္ကျီအနက်ရောင် ပြတ်ပြတ်လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်မောင်းလေးကို ယောင်ယမ်းကိုင်ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ လက်မောင်းသားက ပြည့်ပြည့်လာနေတာ။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အသက်တွေက နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆယ့်ကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးဆယ်တွင်းတွေပေါ့။ သုံးဆယ်ထဲ ဝင်ပြီဆိုတော့ ဟိုနား ဒီနားလေးတွေမှာ မသိမသာ အဆီအသားလေးတွေ တိုးလာစပြုပြီ။

ကျောနဲ့လက်မောင်းမှာ အသားတိုးလာတဲ့အတွက် ဆံပင်ကျောလယ်လောက်ကို သိမ့်ကမဖြတ်ရဲ့။ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက်ကောက်ကာ ကျောပေါ်ဖြန့်ချပြီး ကျောနဲ့ပခုံးများကို မသိမသာ ကွယ်ထားရတာ ပါ။ မိပိုးကတော့ ပေါင်တွေ တင်ပါးတွေ ဝတတ်တဲ့ အမျိုးအစား။

ပိုးက ဆံပင်လေးကို ကုပ်ပိုးနားတစ်ဝိုက်မှာတင် စတက်ပ်ဖွာဖွာလေး ညှပ်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက သိပ်မဝ၍ နည်းနည်းပိုကြည့်ကောင်းသလို သိမ့်က တွေးယှဉ်ကြည့်မိသည်။ အင်း . . . သို့ပေမယ့် မျက်နှာကျတော့ ကိုယ်ကပဲ ပိုလှတာပါလို့ ကိုယ့်အမွန်းကိုယ်တင် တွေးလိုက်ပါသည်။

ပိုးမျက်နှာက ခပ်ပြားပြားလေး။ မျက်ရစ်လည်း ဘယ်မှာ
သေချာရှိလို့လဲ။ ဒါကြောင့် အိုင်းလိုင်နာကို ခပ်မည်းမည်း ပြားပြားကြီး
ဆိုးပေးထားရတာ ကြည့်ပါလား။ မျက်အိမ်လည်း မကျယ် မျက်ခုံးကလည်းပါးပါး။
အသားဖြူတာတစ်ခုလောက်ပဲ အားသာချက်ရှိတာ မဟုတ်လား။

သိမ့် ဤသို့ ကြည့်တွေးနေခိုက် ပိုးကလည်း သိမ့်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယှဉ်တွေးနေမိပါသည်။ သိမ့်က ကိုယ့်လိုတင်ပါးမကြီးတော့ ဘောင်းဘီဝတ်ရင်
ပိုကြည့်ကောင်းတာပေါ့။ အပေါ်ဘက်က ဝချင်ပေမယ့်လည်း
ဆံပင်ခွေကောက်ကောက်တွေနဲ့ မသိမသာ ဖုံးဖိထားတော့ မပေါ်လွင်လှဘူးပေါ့။

ကြည့်လိုက်ရင် သူကပိုပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံတော့ပေါက်သည်။

ဒါပေမဲ့ အသားက ကိုယ့်လောက်မဖြူတော့ ခုလို
အနက်ရောင်ယှဉ်ဝတ်လိုက်ရင် ကိုယ်ကပိုပြီး ဝင်းစက်တယ်ထင်သည်။ ပြီးတော့
သိမ့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းက တစ်ဆိတ် ထူလွန်းအားကြီးချင်တာကို သူက နီညိုပုပ်ရောင်
အမြဲဆိုးတော့ သူ့မျက်နှာကြည့်လိုက်ရင် အရင်ဆုံး အဲဒီ နှုတ်ခမ်းအနီညိုပုပ်ကြီးကိုပဲ
ပြူးခနဲတန်းမြင်ရတာ ။

မျက်လုံး မျက်ခုံးလည်း ကိုယ့်ထက်ပိုလှပေမယ့် ပါးပြင်အောက်ဘက်
မေးရိုးစောင်းလေးတွေနားမှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီပေါက်နေတဲ့ ဝက်ခြံဖုလေးတွေက
တစ်ခါ အလှဖျက်ပြန်သေးရာ အင်း . . . ယှဉ်တွေးလိုက်တိုင်း သူသာတယ်
ကိုယ်နာတယ် ကိုယ်သာတယ် သူနာတယ် အဖြေမထွက်။

“အထဲဝင်တော့မလား ပိုး”

“အထဲမှာ လူမှသိပ်မရှိသေးတာ”

“အေး . . . လှောင်လည်း လှောင်ပါတယ်နော်”

“အပြင်မှာမှ လူတွေမြင်ရသေးတယ်၊ အထဲမှာ ပျင်းစရာကြီးပါဟာ”

“ဒီနားလေးပဲ ခဏရပ်နေသေးတာပေါ့”

“အေး . . . ဟဲ့ . . . သိမ့်၊ ဟို . . . နီညိုရောင်က ဘိုဘိုညီမ မဟုတ်လား”

“ဘယ် ဘိုဘိုလဲ”

“ဪ . . . တီတီစီကလေဟယ်၊ ဆယ်တန်းပြီးတာနဲ့ ဩစတြေးလျား ထွက်သွားတာ၊ ပြန်လာတော့ ဟိုအဆိုတော်နဲ့ ယူမလိုဖြစ်ပြီးမှ . . .”

“ဪ . . . အေး၊ ဘိုဘို ညီမလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ဘေးက တွဲလာတာက ကျောက်စိမ်း အန်တီတင့်သားပေါ့”

“ဪ”

စုံတွဲလေးတွေမြင်ရင် ပိုအကဲခတ်မိသည်မှာ ကိုယ့်မှာတော့ စုံတွဲရယ်လို့ တွဲပြစရာ မရှိသေးလို့လား မသိပါ။ ဘယ်သူ့သားနဲ့ ဘယ်သူ့သမီး၊ ဘယ်သူ့ညီမနဲ့ ဘယ်သူ့အစ်ကို၊ တွေ့တဲ့အထဲက လူသိတွေကို တီးတိုးဝေဖန်နေမိကြပါသည်။

အဲဒီ တုန်းမှာ ပိုးနှင့် သိမ့် နှစ်ယောက်လုံး သတိပြုမိလာသည်မှာ လှေကားလက်ရန်းနား ရပ်နေတဲ့ စတိုင်ကျကျ ရှိုးကျကျ လူတစ်ယောက်ကိုပါ။ အဲဒီ လူဟာ လှေကားလက်ရန်းကို ကျောမှီရပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုစေ့၍ ပီကေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝါးနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားကာ မသိမသာ တွန့်ထားတဲ့ မျက်ခုံးမျက်မှောင်အောက်က မျက်လုံးတွေက ပိုးနှင့် သိမ့်တို့ဘက် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေပါသည်။

ဖျတ်ခနဲ ထိုသူနှင့် မျက်လုံးချင်း သွားရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြတဲ့ ပိုးပုလဲနှင့် သိမ့်သိမ်မွေ့သည် စူးစူးရဲရဲ ရှိလှတဲ့ ထိုသူရဲ့ မျက်ဝန်းများကြောင့် ရှက်အမ်းအမ်း ကြောင်အက်အက်ဖြစ်သွားကြရကာ သူ ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ပါလိမ့်လို့ အဖြေထုတ်လို့ မရနိုင်သေးမီ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လေး အသီးသီး တင်းဆယ်လျက်

ကိုယ်တွေအချင်းချင်းလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်မိကြပါသည်။

ပိုးက သိမ့်ကို အကဲခတ်လိုက်လျှင် သူ့ကို သူ့လိုပဲ ပြန်အကဲခတ်လိုက်တဲ့ သိမ့်ရဲ့မျက်လုံးများကို အကြောင်းသိချင်း ပီပီ ရိပ်မိလိုက်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် . . .

“ဟဲ့ . . . မိသိမ့်”

“ဘာလဲ”

“ဟိုနားကလူ နင့်ကို ရှိုးနေတယ်”

“အောင်မယ် . . . ငါက ပြောမလို့ဟာကို သူက ဦးသွားရပြန်ပြီ၊ ဘယ်က ငါ့ကိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင့်ကိုဟဲ့ နင့်ကို”

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီလောက်တောင် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတာ”

“ဒီဘဝကိုပဲ ကြည့်နေတာပဲဟာ”

“အေး . . . လုံးဝအမှန်တရားကို ပြောရမယ်ဆိုရင် နင့်ကိုလား ငါ့ကိုလား ဆိုတာ သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲ မသိနိုင်ဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင့်စကား အမှန်ပဲ၊ နင့်ကိုလား ငါ့ကိုလား မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ငါ့သူငယ်ချင်းလေးက လှနေတော့ ငါက နင့်ကိုလို့ ထင်လိုက်မိလို့ပြောတာ”

“သူကတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲ”

“အင်း”

“ခုထိကို စိုက်ကြည့်နေတုန်းဟေ့၊ အကြည့်ကလည်း ရဲလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပဲ၊ သူ ကြည့်နေမှန်း ဒီမိန်းကလေးတွေ သိတယ် ရိပ်မိတယ်

ဆိုတာလည်း သိနိုင်ရဲ့သားနဲ့ အားနာပြီး မျက်နှာလွဲမသွားဘူး”

“ဂျော့ချ် ကလူနီနဲ့ မတူဘူးလား”

“လာပြီ၊ နင်ကြိုက်တဲ့မင်းသားနဲ့ တူတယ်လို့
နင်သတ်မှတ်လိုက်ကတည်းက နင့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို နှစ်သက်မှုရှိနေပြီ”

“အောင်မယ် . . . ဂျော့ချ် ကလူနီ နင်ရော မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“သူနဲ့ မဆင်ဘူးလား၊ ပြော”

“အေးဟဲ့၊ နင်ပြောမှ သတိထားမိလာတာ တော်တော်ဆင်တယ်”

သိမ့်နှင့် ပိုးသည် အဲဒီ လူကို တိုက်ရိုက်ကြီး မကြည့်တော့သော်လည်း
အမှတ်တမဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စကားပြောရင်းဆိုရင်း
မျက်လုံးဝှေ့ဝဲမိသယောင်နှင့်တော့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိကြပါသည်။

ကုတ်အကျီ ဘောင်းဘီရှည် ရှူးစံတို့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်နားမှ
ချို့ယွင်းချက်မရှိအောင် ပြည့်စုံသားနားသပ်ရပ်နေတဲ့ အဲဒီ လူဟာ
ရုပ်ကလည်းသန့်ပြီး လင်းထွက်နေသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ
နက်မှောင်မည်းစိမ်းလျက် နားရွက်ရှေ့က ဒေါက်ကို ပုံသွင်းရိတ်သင်ထားသည်က
မေးစွန်းထိရောက်ကာ မေးရိုးတစ်လျှောက်က ပါးမြိုင်းမွေး ရိတ်သင်ထားတဲ့
အစက်အပြောက်လေးတွေနှင့် ဆက်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သားဟာ ထိုသူရဲ့ ရုပ်ရည် ဟန်ပန်စတိုလ် ပုံစံအားလုံးကို
သဘောတကျရှိနေမိပြီး သူ ဘယ်သူ့ကို များကြည့်နေတာပါလိမ့် ဆိုတာကို
အသေအလဲ သိချင်နေမိကြပါသည်။

“တို့ . . .တို့ . . .တို့”

စက်ရုပ်သံလို အသံဆန်းတစ်မျိုးနှင့် ဖုန်းမြည်သံတစ်ခုက

မလှမ်းမကမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် အဲဒီ လူရဲ့ ဘေးနားမှာရပ်နေတဲ့ လူရွယ်နှစ်ယောက်က ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းညိတ် ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ပြီးလျှင် ဖုန်းကို ထိုသူ့ထံ ရိုရိုသေသေ ကမ်းပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူက ဖုန်းလှမ်းယူကာ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောနေပါသည်။

အဲဒီ နောက် ဖုန်းကိုပိတ်ကာ လူရွယ်ထံ ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေးဟဲ့ . . . ဖုန်းတောင် တပည့်က ကိုင်ပေးရတယ်”

“ဟုတ်ပါတော်၊ မြင့်ပါ့”

ပိုးနှင့် သိမ့်က ပြုံးစိစိလေး အတင်းတုပ်နေကြပါသည်။

“အသက်က အရမ်းမငယ်ဘူးနော်”

“သုံးဆယ့်ငါးနဲ့ လေးဆယ်ကြားလောက်ရှိမှာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

“ဒီအရွယ်ဆို ပါပါဖြစ်နေလောက်ပါပြီဟာ”

“ဟဲ့ . . . ကလေးတို့ မိန်းမတို့ရှိရင် အနည်းဆုံး မိန်းမတော့ stage show ကို ပါလာမှာပဲ၊ ဒီပွဲကလည်း အမျိုးသမီးဆိုတဲ့ပွဲလေ”

“သူကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်မို့ တစ်ယောက်တည်း လာကြည့်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သားဟာ ထိုသူရဲ့ပုံကို သဘောလည်းကျတတမို့ ခန်းမထဲ မဝင်မချင်း အကဲခတ် ဝေဖန်မဆုံး။ သူကတော့ ပိုးနဲ့သိမ့်ကို ကြည့်လိုက် မကြည့်လိုက်။ ဒါပေမဲ့ တခြား မိန်းကလေးတွေကိုတော့ ပိုးတို့ သိမ့်တို့ကို ကြည့်သလောက် စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းစောင့်ကြည့်နေတာမျိုး မရှိပါ။

ဒီတော့လည်း မိန်းကလေးပျိုတွေဝီဝီ ပါးစပ်က ဝေဖန်တာ

ပြောချင်ရာပြောနေတာတွေက တစ်ကဏ္ဍ၊ တစ်ပြိုင်နက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တင့်တယ်အောင် စမတ်ကျအောင် လှပအောင် ဂိုက်လေးတွေ ကိုယ်စီထုတ်နေရတာ
ကတစ်ကဏ္ဍ။ သူ ကြည့်နေတာ သူ့ကိုလား၊ ငါ့ကိုလား၊ သဲကွဲအောင်
အဖြေရှာနေရတာ ကလည်း တစ်ကဏ္ဍ။

ပွဲစချိန်နီးတော့ ထိုလူက ခန်းမထဲ အရင်ဝင်သွားပါသည်။ ပိုးနှင့် သိမ့်တို့
ဝင်လာကြတဲ့အခါ သူ့ကို ရုတ်တရက် မတွေ့။ မကြာခင် မီးတွေလည်း
မှောင်လာတဲ့အခါ မသိမသာ ဟိုရှာဒီရှာ ကြည့်ရင်းကမှ ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်မှာ
လက်ပိုက်ရပ်မှီရင်း နေရာမှာဝင်မထိုင်တဲ့ သူ့ကိုတွေ့ပါသည်။ stage show အပြီး
ပြန်ကြတော့ ကားပါကင်မှာ ကိုယ့်ကားဆီ ကိုယ်အရင်မသွားနိုင်သေးဘဲ အဲဒီ
လူနဲ့တွေ့ဦးမလား၊ သူ ဘာကားနဲ့ လာသလဲ ကျိတ်ပြီး ရှာဖွေစူးစမ်းမိတဲ့အခါ သန့်ပြီး
တောက်ပြောင်လှတဲ့ ပရာဒို ကားနက်ကြီးတစ်စီးနံဘေး ဖျတ်ခနဲ
တွေ့ကြရပြန်သည်။

*

အခန်း (၂)

“စိမ်းရေ”

“ရှင်”

“ကိုကြီးဗသက် ခေါ်နေတယ်”

အောက်ထပ်မှ မမကြည် လှမ်းအော်သံကြောင့် အမြဲစိမ်းက
အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အပြေးလေး ဆင်းလာပါသည်။

“ကိုကြီးဗသက်”

“ရော . . . ဒီမှာ၊ ညည်း စားချင်တဲ့ ကဏန်းလက်မပေါင်း”

“အချိန်မဟုတ်ဘူးနော်၊ သမီးက သံပရာနဲ့ ပေါင်းတာ စားချင်တာ”

“သံပရာနဲ့ ပေါင်းတာပါ၊ ညည်း တော်တော်လျှာရှည်ပါလား၊
ညည်းကြိုက်တာကို ငါမသိဘဲ နေပုံမလား”

“အဟဲဟဲ . . .ဒါကြောင့် ကိုကြီးဗသက်ကို အရမ်းချစ်တာ၊ စားမယ် . . .
စားမယ် . . .အခုစားမယ်”

အမြဲစိမ်းက ကလေးတစ်ယောက်နယ် ခုန်ပေါက် မြူးတူးနေတာကို
ဗသက်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြည့်ရင်း ..

“ကြည်ကြည်”

“ရှင်”

“မြမြ”

“ရှင်”

“သွား . . . ခြံထဲမှာ နေရိပ်မှာ စိမ်းဖို့ စားပွဲဝိုင်းပြင်ပေး။

ဟိုးနောက်ဘက်ထဲ သွားမပြင်နဲ့၊ ဟိုကောင် မောင်တူး ပန်းပင်တွေ
ရေလောင်းထားတာ ဘယ်လိုလောင်းမှန်း မသိဘူး၊ ရေစိစွက်နဲ့ အိုင်နေတယ်၊
ရေကူးကန်နားပဲ ပြင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အချဉ်ကို သတ်သတ်ထည့်၊ ပြောင်းဖူးပုဇွန်လုံးကြော်လေးတွေကို
မိုက်ကရီပွေ့မှာ ခဏနွေးလိုက်၊ ပြီးမှထည့်ခဲ့”

“ဟင် . . . အများကြီးပဲ၊ စိမ်းတစ်ယောက်တော့ ဒီညနေလည်း ညနေစာ
မစားဘူး လုပ်ဦးမယ်။ ဒီလိုသုံးနာရီလေးနာရီကြီး ကိုကြီးဗသက်က တစ်ခုခု
ဝယ်လာကျွေးလိုက်ရင် သူက ညနေစာလွတ်ရော၊ ထမင်းကို မစားဘူး”

“ထမင်းမစားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ သူကြိုက်တာ သူစားပြီး
ဗိုက်ပြည့်သွားလည်း ပြီးတာပဲ၊ အဓိက က ဗိုက်ပြည့်ဖို့ လိုရင်းမဟုတ်လား”

“အဟိ”

အမြဲစိမ်းက စောဒကတက်နေတဲ့ ကြည်ကြည့်ကို ကြည့်ကာ ရယ်သည်။
သူ ဝင်ပြောဖို့မလို၊ သူ့ဘက်နေ ကိုကြီးဗသက်က ကာကွယ်ပြောဆိုလိမ့်မည်။

“ဒါပေမဲ့ ထမင်းမှမစားတာ၊ ထမင်းမပါတော့ အားမဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ထမင်းမပါလို့ အားမဖြစ်ရင် အင်္ဂလန် အမေရိကန်က လူတွေ
အားပြတ်နေမှာပေါ့”

“အဟိ”

“သွားထည့်စမ်းပါ၊ ကလေးစားချင်တာ စားပါစေ”

“ဟီး ဟီး . . . သွား ကြည်ကြည်၊ သွား . . . ထည့်သာထည့်ခဲ့၊
ကိုကြီးဗသက်ဖို့ ဘီယာတစ်ပုလင်းပါယူခဲ့၊ ကိုကြီးဗသက်သောက်မယ်နော်”

“သောက်မှာပေါ့”

အတိုင်အဖောက် ညီညွတ်လှတဲ့ ဗသက်နဲ့ အမြဲစိမ်းတို့ ချစ်စနိုးနှင့်ပဲ
မဲ့ရွဲကြရင်း အိမ်ပြင်မှာ စားပွဲခင်းဖို့ ပြေးလွှား ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။ အမြဲစိမ်းရော
အမြဲစိမ်းရဲ့ ဖခင် ဦးစိုးမိုးပါ ဒီ ကိုဗသက် တစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်ကြလှသည်ဖြစ်၍
ကျန်တဲ့ အိမ်တော်သား အားလုံးလည်း ဗသက်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရပါသည်။

ဗသက်က ရေကူးကန်နား လာပြင်တဲ့ စားပွဲငယ်ပေါ်မှာ
အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ် ဇာနားစားပွဲခင်းကို ကိုယ်တိုင်ခင်းကျင်းလိုက်ပြီး
ပန်းကန်တွေ လာချတာကိုလည်း သူက ပြင်ဆင်ကြီးကြပ်သေးကာ . . .

“စိမ်းစိမ်း . . . လာထိုင်တော့”

“ကိုကြီးဗသက်လည်း လာထိုင်လေ”

“ငါ့ဟာငါ ဟိုဘက်သွားသောက်မယ်”

“အ . . . မရပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတယ်၊ လာပါ”

“အေး . . . ပြီးရော၊ ငါလည်း ပြောစရာရှိတယ်”

စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ပြီးတဲ့နောက် အမြဲစိမ်းက
ဂဏန်းလက်မပေါင်းနှင့် ပြောင်းဖူး ပုစွန်လုံးကြော်ကို လိမ္မော်ရည်နှင့်မြည်း
ဗသက်က ဂဏန်းလက်မကိုတော့ မစားတော့ဘဲ ပြောင်းဖူးပုစွန်လုံးကိုပဲ
ဘီယာနှင့်မြည်း။

“ကိုကြီးဗသက် အရင်ပြော”

“ခုတလော ညည်းနားမှာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကောင်တစ်ကောင်ကို ရိုးခနဲ
ရိတ်ခနဲ တွေ့နေတယ်”

အမြဲစိမ်းက မျက်လုံးလေး ပြူးသွားရင်း . . .

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်”

“သမီး မသိပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အန် . . . မယုံနေပေါ့၊ မသိပါဘူး၊ သမီးမှ ဒါတွေစိတ်မဝင်စားတာ”

ဗသက်က အမြဲစိမ်းကို မျက်ထောင့်နှင့်ကြည့်ရင်း . . .

“ညည်းပြောချင်တာပြော၊ ငါက ငါယုံချင်မှ ယုံမှာ”

“မယုံနေ . . . ဂဠုန်မြွေ”

“ဖုန်းလည်း ပိုပြောလာတယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောတာပဲဟာ”

“ညည်းသူငယ်ချင်းတွေက စင်ကာပူရောက်ကုန်ကြတာများတာ၊ ဒီမှာ နှစ်ယောက်လား ရှိတာ မဟုတ်လား၊ ခါတိုင်းတုန်းက ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက် ဖုန်းမပြောရပါဘူး၊ ခုတလောကျမှ သိပ်ပြောနေရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောစရာကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ပေါ့”

အမြဲစိမ်းက ဂဏန်းလက်မကိုက်ရင်းက ကိုကြီးဗသက်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ဖြေပါသည်။

“မှန်မှန်ပြောနော်၊ ငါ Call list တွေ ထုတ်ကြည့်မှာနော်”

“ဟွန်း . . . ကိုကြီးဗသက်နော်၊ လူကို အဲ့လို စစ်လား ဆေးလားတွေ မလုပ်နဲ့နော်၊ မကြိုက်ပါဘူး၊ တော်ပြီ ဟောဒီ ဂဏန်းလက်မတွေ

ဆက်မစားတော့ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“တော်ပြီ မစားဘူး”

“တကယ်မစားတော့ဘူးလား၊ တကယ်မစားရင် ပေး၊ ငါလည်း ကြိုက်တာပဲ၊ ငါ အကုန်ဆက်စားလိုက်တော့မယ်”

“အမ်း”

အမြဲစိမ်းက အော်ဟစ်ရင်း သူ့ပန်းကန် လာဆွဲနေတဲ့ ကိုကြီးဗသက် လက်ဖမိုးကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီလို ခြိမ်းခြောက်မှုက အကျိုးမရှိ၊ သူ့စိတ်ကို မထိခိုက်စေတာ သိသွားပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားစရာရှိတာ ဆက်စားရင်း . . .

“ခုခေတ်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင်ရင် ဖုန်းနဲ့မှ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ နော် . . . သိထားဖို့က”

“သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညည်း Laptop လေးတိုင်ကိုင်နဲ့ တစ်ချိန်လုံး အင်တာနက် Online ပဲ တက်နေတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ ညည်း ငါ့ကို ဘာမှလှိမ့်လို့တတ်လို့ ရမယ် မထင်နဲ့”

“မထင်ပါဘူး”

“ညည်း ငါ့ကို ပြောမလို့ဆိုတာ ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟွန်း . . . သူ့ကိုတော့ သူများက အကောင်းပြောမှာပါနော်”

“ငါကကော မကောင်း ပြောလို့လား၊ ကဲ . . . ပြော၊ ဘာလဲ”

“stage show နေ့ကလေ . . .”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟွန်း . . . ရုပ်ကြီးက၊ ပီရီနေမယ်များ ထင်နေလား မသိဘူး၊ ဘယ်က

မဒီနှစ်ယောက်ကို သွားရှိုးနေတာလဲ၊ ဟွန်း... မြင်တယ်နော်၊ လာမရှုပ်ချင်လို့”

“ညည်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဗသက်ရဲ့ မျက်နှာက ရုတ်ခြည်း သွေးနှင့်ပက်ဖျန်းလိုက်သလို ရဲတက်သွားပါသည်။ အမြစ်ခင်းက အဲဒီ မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ကာ သဘောတွေကျပြီး ရယ်မဆုံးပါ။

“ဟား ဟား... ကိုကြီးဗသက်... ကိုကြီးဗသက်၊ သူ့ကို အဲလိုပြောလိုက်ရင် ဒီလောက်တောင် ရှက်ရအောင် အသက်က ဘယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလဲ... ဟင်၊ ဒီအရွယ်ကြီး ဒီစကားကြားတာ ဒီလောက် မျက်နှာကြီးရဲစရာလား ဟား ဟား”

“မရှက်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာရှက်လို့လဲ”

“ကိုကြီးဗသက်ရယ်၊ အသက်ပဲ လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်”

“ဟိတ်ကောင်မလေး၊ ငါ ဘယ်မှာ လေးဆယ်ရှိလို့လဲ၊ တယ်လေနော်၊ ငါ အုပ်ပစ်လိုက်ရ ဒီကောင်မလေးတော့”

“လေးဆယ်မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးဆယ့်ရှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

“ဒါ လေးဆယ်တွင်းပဲပေါ့”

“ဘာမှ လေးဆယ်တွင်း မဟုတ်ဘူး၊ လာမပြောနဲ့၊

သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ကျော်မှ လေးဆယ်တွင်းလို့ ပြောလို့ရတာ ၊ ငါ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပဲ ကျော်သေးတယ်၊ ညည်းအဖေထက် ဆယ်နှစ်တိတိငယ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ညည်းအဖေကို ညည်း ငါးဆယ်တွင်းလို့ သွားပြောကြည့်ပါလား၊ နရင်းအုပ်ခံရအောင်”

“ဟား ဟား... ဖေဖေရော ကိုကြီးဗသက်ရောက ရယ်ရတယ်၊ ယောက်ျားတွေက အရမ်းနုချင်တာလား ဟုတ်လား၊ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး

လူတိုင်းတော့ ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးဗသက်ပဲ လူလွတ်တစ်ကိုယ်တည်းတွေ ဖြစ်နေတော့ ချစ်သူ ရည်းစားလေးများ ရလိုရငြားဆိုပြီး နုကလည်းနုချင် ရှိုးတွေလည်း ပေးသလား မမေးနဲ့”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တာပဲဟာ၊ ကိုကြီးဗသက်ကို ဆိုရင် လမ်းမှာ လူတွေကမြင်ရင် မင်းသားလားထင်ပြီး ကြည့်ကြတာ၊ နေကာမျက်မှန်များ တပ်ထားလိုက်ရင် ပြီးပြီ မျက်နှာတစ်ဝက်နီးပါး ကွယ်သွားတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ထင်ကြတာ၊ ငေးလိုက်ကြတာ လည်တွေပြန်၊ ခလုတ်တွေတိုက်လို့၊ ကိုကြီးဗသက်ကလည်း ဒီလိုအကြည့်ခံချင်တာ မဟုတ်လား”

ဗသက် မျက်နှာက ရဲလာပြန်ကာ . . .

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီ နေ့ကလည်း အဲဒီ လေဒီနှစ်ယောက်ကို ကိုကြီးဗသက် ကျွေးနေတာ မြင်ပါတယ်နော်၊ ရှုပါတွေ ကျွေးနေတာ၊ သမီးက ပွဲမစခင် အထဲမှာ ထိုင်နေရင်းက အိုက်ပြီး ပျင်းလာလို့ အပြင်ထွက်လာမလို့၊ ကိုကြီးဗသက် ဂိုက်ပေးနေတာတွေတော့ ဪ . . . မလာတော့ပါဘူးလေဆိုပြီး နေလိုက်တာ၊ တော်ကြာ ကိုကြီးဗသက်ဘေး သမီးလာရပ်နေလိုက်ရင် လာဘ်ပိတ်သွားမှာစိုးလို့ . . . ဟွန်း”

“အေး . . . လိမ္မာတယ် နင်၊ နောက်လည်း အဲလိုပဲ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီးနေ”

“အင်းပါ . . . နေပါဦး၊ အဲဒီ နေ့ညက ကိုကြီးဗသက်က ဘယ်သူ့ကို ရှိတ်နေတာလဲ”

“အာ . . . ညည်းကလည်း မရှိတ်ပါဘူး”

“မပိုပါနဲ့ သိချင်လို့ မေးနေတာ ပြောပါ”

“ဟာ . . . ညည်းကို ငါက ပြောစရာလား”

“ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ”

“ကလေးကို”

“ဒါ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တောင် ရှိနေပြီဟာ၊ ကလေးလား၊ ဖေဖေဆို ဒီအရွယ်မှာ မေမေနဲ့ ယူပြီးနေပြီ”

“ဒါက ညည်းအမေရဲ့ မိဘတွေက အိုမင်းပြီး သိပ်လည်း မကျန်းမာကြတော့ မြန်မြန်စီစဉ် ပေးစားလိုက်မယ်ဆိုပြီး လူကြီးတွေက ပေးစားလိုက်လို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဲဒီ အရွယ်ဟာ ကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြနေတာ”

“ကလေးမဟုတ်တော့ ညည်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကလေးမို့ မပြောဘူးဆိုပြီး ဒိုင်လျှိုမနေနဲ့၊ ပြော”

“ကျွတ် . . . ပြဿနာပဲ၊ ဘာပြောရမှာလဲဟ”

“အဲဒီ နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျတာလဲ၊ နှစ်ယောက်လုံးက အနက်တွေဝတ်ထားတာ၊ အင်း တစ်ယောက်က ဆံပင်အတို စတက်မ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဒစ်ဂျစ်တယ်ကောက် အရှည်နဲ့။ ကိုကြီးဗသက် ဘယ်တစ်ယောက်ကို သဘောကျတာလဲ”

“မသိဘူးဟ . . . ဟဲ ဟဲ”

“ဘာမသိဘူးလဲ၊ ဘာကိုမသိတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကို သဘောကျတယ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒီလိုပဲ

ကြည့်လိုက်တာပါ”

“ဒီလိုပဲ ကြည့်လိုက်ရုံတော့ မကပါဘူး၊ ခဏတဖြုတ်ကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြင်မှာတစ်မျိုး ပွဲစတော့လည်း သူတို့လိုင်းနားကနေ အနီးဆုံးတံခါးပေါက်နားရပ်ပြီး ကိုကြီးဗသက် ကြည့်နေတာ”

“stage show ကို ကြည့်တာပါဟ”

“stage show ကြည့်တာနည်းနည်း၊ သူတို့ကို ကြည့်တာ များများပါ . . . ဟွန်း၊ သမီးတင်မကဘူး ချောချောလည်း ရိပ်မတယ်”

“အောင်မာ . . . ညည်းနဲ့ ချောချောက ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်အတင်းပြောနေကြတာပေါ့လေ”

“ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာပါ . . . အဟီး”

ဗသက်က အမြဲစိမ်းကို ချစ်စနိုးနှင့် မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်က “ရိုက်ပစ်လိုက်ရ” ဆိုတဲ့ပုံ မြောက်ကာ ရွယ်လိုက်ပြီး . . .

“တော်တော့ . . . တော်တော့၊ ဒါတွေ ဆက်ပြောမနေနဲ့၊ ကလေး ကလေးလိုနေစမ်း”

“ကလေး မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုကြီးဗသက်ကို မေးနေတာကလည်း တမင်တကာ စပ်စုရုံသက်သက် မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက် မေးနေတာလဲ”

“အဲဒီ အစ်မကြီး နှစ်ယောက်ကို သမီး သိတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ညည်းနဲ့ ခင်မင်တဲ့စာရင်းမှာ ဒီအမျိုးသမီးတွေ မပါပါဘူး”

“အဲလိုကြီးတော့ မခင်မင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကောင်းတော့ သိတယ်၊

သူတို့က လူသိများတဲ့သူတွေပါ”

“သူတို့က ဘာတွေလဲ၊ ဆယ်လဘရစ်တီတွေလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်လဘရစ်တီစံတွေကတော့ သူတို့နဲ့ သိပ်မကင်းကြဘူး၊ အဲဒီ အစ်မကြီး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က မပိုးတဲ့ Beauty Spa ဖွင့်ထားတာ ကိုကြီးဗသက်ရဲ့၊ သူ့ဆိုင်က နာမည်ကြီး၊ ဆယ်လရစ်တီစံတွေ လာလာလုပ်ကြတာ၊ သူ့ဆိုင်မှာ Step ဆံပင်ညှပ်ရင် အရမ်းလှတာ၊ ယောက်ျားလည်း ညှပ်လို့ရတယ် သွားညှပ်ပါလား ကိုကြီးဗသက်ရဲ့”

“နောက်တစ်ယောက်ကကော”

“နောက်တစ်ယောက်က မသိမ့်၊ သူက အိတ်နဲ့ဖိနပ်တွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ၊ သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေက သစ်တယ် ဆန်းတယ်၊ မြင်နေကျတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်တယ်၊ သူ့ဆိုင်လည်း ဆယ်လဘရစ်တီစံတွေ သွားကြရတာ ပဲ၊ သူ့ဆိုင်မှာတော့ ယောက်ျားလေးအသုံးအဆောင်ရှားတယ်၊ လည်သာဝေါ့လက်လေးတွေတော့ ရှိတယ်၊ ကိုကြီးဗသက် ဝေါ့လက်ဝယ်မလိုနဲ့ သွားရင်တော့ ရတယ်”

“ဘယ်ဟာက မပိုး၊ ဘယ်ဟာက မသိမ့်လဲ”

“အင်း . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟိုလေ . . . ဟို . . . တင်ပါးကြီးကြီး တစ်ယောက်က မပိုး”

“အာ . . . ညည်းကလည်း၊ ငါက အဲလိုပြောရင် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အမယ်လေး . . . ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ မျက်စိမပါတာကျနေတာပဲ၊ ဖုံးဖိမနေနဲ့၊ ကိုကြီးဗသက် ပြူးနေအောင်ကြည့်နေပြီးတော့၊ တင်ပါးကြီးကြီး ဆံပင်တိုတို စတက်ပ်နဲ့က မပိုး၊ ဆံပင်အရှည်အကောက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းကို နီညိုပုပ်ဆိုးထားတာ မသိမ့်”

“ဪ... အင်း... အင်း... ခွဲနိုင်ပြီ၊ မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာပြီ”

ဗသက်က ပြုံးစိစိနှင့် ဖြေသည်။

“ကိုကြီးဗသက်က ဘယ်သူ့ကို သဘောကျတာလဲပြော”

“မသိဘူးဟ၊ ငါက ဒီလိုပဲ ကြည့်လိုက်တာပါဟာ”

“သူတို့ကို ကိုကြီးဗသက်က အရမ်းကြည့်မှန်း သူတို့လည်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်လား...ဟဲ ဟဲ”

အမြဲစိမ်းက သူချစ်သော ကိုကြီးဗသက်ကို ချစ်စနိုး

မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။ မိန်းမတွေကို သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်တစား မရှိတတ်တဲ့ ကိုကြီးဗသက်က ဒီအစ်မကြီးနှစ်ယောက်ကို ရှိတ်နေတာကိုပဲ အမြဲစိမ်းက သဘောတွေကျ အားရကျေနပ်နေမိတာပါ။ လူကိုကြည့်လိုက်ရင် ရှိုးစမိုးနဲ့ စတိုင်ဖြောင့်လှကာ ရုပ်သန့်သန့်ရယ်၊ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် အသုံးအဆောင်တွေ ရယ်။ စီးတော်ကားရယ် အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းပါလိမ့်ဟု သံသယမရှိ ယုံကြည်လောက်ဖွယ်ရှိသော ကိုကြီးဗသက်ဟာ တကယ့်တကယ်တော့ လူတောမတိုးလှ။

ကိုကြီးဗသက်က အိမ်ကျယ်သက်သက်။ သူ့အသံက အိမ်မှာနှင့်

သူတပည့်တွေထဲမှာပဲ ထွက်တာ။ သူစိမ်းတွေကြားဆို ကိုကြီးဗသက် တိတ်နေတတ်သည်။ ဒါက အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းထဲ လူသူသူသူ ဆက်ဆံဝင်ဆန့်ရမယ်ဆိုလျှင် ပြောတာပါ။ ဥပမာ အမြဲစိမ်းကို ကောင်လေးတွေ စလားနောက်လား နှောက်ယှက်လား ဆိုတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးဗသက် အသံမတိတ်ပါ။ ကြမ်းပြီ ရမ်းပြီသာ မှတ်ပေတော့။ လေမုန်တိုင်းကျသလိုဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့။

ကိုကြီးဗသက်ရဲ့ အဖေဟာ အဖေအဖေရဲ့ လူယုံတော် ဖြစ်ပါသည်။

ခြံဝင်းတစ်ဝင်းထဲမှာပဲ ခြံထောင့်မှာ အိမ်တစ်အိမ်ဆောက်ကာ
အတူနေထိုင်စေခဲ့ကြတာဖြစ်ပြီး ဖေဖေ ဆယ်နှစ်သား အရွယ်မှာ
ကိုကြီးဗသက်ကိုမွေးတော့ ဖေဖေက ကိုကြီးဗသက်ကို အလွန်ချစ်ခင်လေသည်။

ညီအစ်ကိုရင်းချာလို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးကာ ဝန်ထမ်းလို မဟုတ်ဘဲ
ဆွေမျိုးလို ကြီးပြင်းစေခဲ့တာပါ။ ကိုကြီး ဗသက်တက္ကသိုလ်တက်
ဘွဲ့ရပြီးတော့လည်း ဖေဖေကပဲ သူ့အလုပ်ထဲမှာ ရာထူးတစ်ခု ဆိုတာထက်
အရေးပါတဲ့ လူယုံနေရာမျိုးမှာပဲ ထားခဲ့သည်။ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စမျိုးတွေမှပဲ
ကိုကြီးဗသက်ကို ခိုင်းသည်။ နေ့စဉ်ရုံးတက်မနေရ။

အမြဲစိမ်းကို မွေးလာတော့လည်း အသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်ကွာတဲ့
ကိုကြီးဗသက်က သူ့မိဘတွေလည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကာ
တစ်ကိုယ်တည်းကျန်တဲ့အချိန် ဖြစ်လေရာ အမြဲစိမ်းကို တုန်နေအောင်ချစ်ကာ သူပဲ
ချီပိုးထိန်းကျောင်းလာတာ။ မေမေက ချူချာသူဖြစ်ကာ အမြဲစိမ်း
ငါးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ဆုံးပါသည်။ အမိမဲ့တဲ့ အမြဲစိမ်းလေးကို
ကိုကြီးဗသက်က အလွန်ကြင်နာချစ်ခင်ကာ သူ့သမီးကလေးအလား ဖြစ်နေတဲ့
မေတ္တာစေတနာတွေကိုသိနေတော့ ဖေဖေက အမြဲစိမ်း အရွယ်ရောက်ပြီးကတည်းက
သွားလေရာ စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုကြီးဗသက်ကိုပဲ ထည့်လွှတ်ကာ ဘော်ဒီဂတ်
ကိုယ်ရံတော်လို လုပ်ထားတာပါ။

ကိုကြီးဗသက် Bank account ထဲ လစာရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ
ငွေကြေးတစ်ရပ် ဖေဖေက ဖောဖောသီသီ အမြဲထည့်ပေးထား၍ ကိုကြီးဗသက်ဟာ
သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ဝတ်နိုင်စားနိုင် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သည်။ ဖေဖေက ကိုကြီးဗသက်
စကားကို အမြဲစိမ်းအပါအဝင် တစ်အိမ်သားလုံး ဘယ်သူမှ မပယ်ရှားရဟု
အမိန့်ထုတ်ထားတာ။

စီးပွားပဲ ရှေ့မှာကုန်းရုန်းရှာနေကာ နောက်ကြောင်းတစ်ချက်မှ
လှည့်မကြည့်ဘဲ အားလုံး အားလုံးကို ကိုကြီးဗသက်ခြေလက်

လွဲအပ်စိတ်ချထားလိုက်တော့တာပါ။

*

အခန်း (၃)

ဧဝရတ်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် မိုးဆန်းက . . .

“ဘာလဲ . . . ကိစ္စရှိသေးလား ဧဝရတ်”

“ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး၊ ရပါသေးတယ်”

“ဘာလဲ . . မင်းကောင်မလေးနဲ့ ချက်တင်လား”

“ဟင်း ဟင်း . . . သူက ဂျီတော့စ်ချက်တင် မလုပ်ဘူးကွ၊ ဖေ့ဘွတ်ပဲ သုံးတယ်၊ အဲဒီ မှာ တစ်ခါတလေ ချက်တယ်၊ သူ အွန်လိုင်းမှာမရှိရင်လည်း ဖုန်းပဲဆက်ရတာ ပေါ့”

“အခြေအနေရော ထူးလား”

“မထူးသေးပါဘူး မိုးဆန်းရာ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဦးစိုးမိုးသမီး ဆိုတော့လည်း

ဘယ်အလွယ်တကူလေးနဲ့တော့ ရပါမလဲ”

“သူက ကလေးလိုပဲကွ၊ ရယ်စရာတွေပဲ ပြောနေရယ်နေတာပဲ၊ စကားကို လွဲလွဲပစ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို လက်ခံစကားပြောတာပဲ အခြေအနေကောင်းလှပြီ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနှစ်ကောင် သူ့ကို ဖဲရင်းဒ်လုပ်ဖို့ လှမ်း Add တာ လက်မခံဘူးကွ၊ သူ့ဟာသူပဲနေတာ၊ Friend list ကလည်း နည်းနည်းလေးရယ်၊ အဲဒီထဲမှာ မင်းပါတာပဲ တော်လှပြီ”

“အေးပါ . . . ဒီလိုပဲ ကျေနပ်ထားပါတယ်”

“မင်းသွားချင်ရင် သွားကြမယ်လေ၊ ငါတို့လည်း ပြီးနေပြီပဲ”

“အေး . . .”

ဧဝရတ်က ပိုက်ဆံရှင်းရန်အတွက် စားပွဲထိုးလေးတွေကို Bill တောင်းဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းတွင် စားပွဲထိုးကောင်လေးက ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်နေပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရသူက . . .

ကိုကြီးဗသက်။

အမြဲစိမ်းရဲ့ တရင်းတနှီးခေါ်သံကလေးကိုပါ နားထဲ ကြားယောင်လာသလိုပင်။ ဒီလူနာမည်က ဗသက်။ အမြဲစိမ်းနားမှာ ရှိနေခွင့်ကို တစ်ဦးတည်း အပိုင်ရရှိထားတဲ့သူ။ မင်းရဲ့ ချစ်သူလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး ဧဝရတ်ရင်ထဲ ထောင့်အင့်အင့် ဖြစ်ရသည်။ လူကြည့်လိုက်တော့လည်း ကိုယ်တွေထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အဆများစွာ သားနားကြော့မော့ သပ်ရပ်နေတဲ့သူ။

ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း အနိမ့်အပါး အစုတ်အပေမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ထိန်းကျောင်းသွန်သင်မှုပုံစံအရ ဒီလိုပဲ နေထိုင်ဝတ်စားတတ်ခဲ့သည်။ အရောင်ဖျော့ အဆင်ရှင်းတဲ့ ရုပ်လက်တိုလေးတွေနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုး။ ပွဲလမ်းဆိုရင် ရုပ်အင်္ကျီကို လက်ရှည်ဝတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီရှည်ကတော့ ဝတ်ခဲ့လှပါသည်။

ကျောင်းတက်စဉ် လူပျိုဘဝကပင် သိပ်မကြိုက်ခဲ့ မဝတ်ခဲ့တာ။ ခုလို လူကြီးတစ်ပိုင်းထဲ ဝင်စပြုလာပြီဆိုတော့ ပိုတောင်မဝတ်ဖြစ်။ ဘောင်းဘီဝတ်သင့်တဲ့ အချို့သော ဒင်နာပွဲမျိုးတွေမှာ ရံဖန်ရံခါ ဝတ်ရတာ ကလွဲပြီး

အမြဲဝတ်ဆင်သွားလာဖြစ်တာက ပုဆိုးနှင့်ပါပဲ။

ဒီတော့ ဘယ်လိုမှ ထူးထူးထွေထွေ သားသားနားနား ဖြစ်မနေ။
သာမန်လူတစ်ယောက် ပုံစံပင်။ အဲဒီ ဗသက် ဆိုတဲ့လူကတော့ အချိန်တိုင်းမှာ
သန့်ပြန့်ပြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတော့တာပါပဲ။ ရုပ်ကလည်း ဖြူးကလေး မမေးနဲ့။
ဧဝရတ်က ဗသက်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမောတောင် ချမိသည်။

ဒီလူနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ရမယ့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့။ ဒီလူကတော့
သူ့ရှေ့ကနေ နှာတစ်ဖျားမက ကိုယ်တလျားလည်းမက အေးကြီး အကြောကြီး
ဦးနေတော့တာပဲ။ ဧဝရတ်က ဗသက်ကိုကြည့်နေရင်း ဗသက်ရဲ့ အာရုံများ
တစ်နေရာဆီကိုရောက်နေတာ သတိပြုမိသွား၍ အဲဒီ တစ်နေရာကို
လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်။

တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် သားသားနားနား အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်
ပြင်ဆင်လာ၍ နဂိုရှိရင်းစွဲ ရုပ်ရည်ထက်ပိုပြီး အရောင်ထွက် ပြောင်လက်နေတဲ့
သဘောရှိသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်က ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်၊
အာရုံမထား၊ ရှိုးတိုးရှုန်တန့် မဖြစ်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း စားလိုက်၊ စကားတွေ
ဖောင်ဖောင်ကြီးပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ရိုက်ပုတ်လိုက်၊ မျက်စောင်းချိတ်လိုက်၊ အစားအစာတွေက တူနဲ့ညှပ်ရခက်နေရင်
လက်နဲ့ပဲ ကောက်ကိုင်ဖဲ့ရွဲ့စားဖို့လည်း ဘယ်လိုမှမနေ ပကတိ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားခွင့်ရနေသလိုပင်။

အဲသလို ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက် တလွတ်တလပ် စားသောက်နေပေမယ့်
စားသောက်ပုံတွေကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အဆင့်မနိမ့်ပါ။ သူတပါးကို
ဂရုမစိုက်ကြတာ သက်သက်ပင်။ လက်နဲ့ဖဲ့လိုက် ပေတဲ့လက်ကို

တစ်ရှူးနဲ့သုတ်လိုက်၊ စကားတွေများလိုက်၊ တကယ့်ကို အေးအေးလူလူ
စိတ်တိုင်းကျ နေနေကြတာ။ အဲဒီ နေပုံတွေကိုက တစ်မျိုးဆန်းသစ်ပြီး
ကြည့်လို့ကောင်းနေပါသည်။

အသက်တွေကတော့ ဧဝရတ်နှင့်ရွယ်တူ ပတ်ချာလည်လောက်ရှိမှာပင်။
ကျောင်းသူတွေလောက်မက။ အလုပ်ခွင်က အမျိုးသမီးတွေဖြစ်ဖို့များသည်။
အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
အပန်းဖြေလာရောက်စားသောက်နေပုံ မျိုးပင်။

အဲဒီ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဟိုလူက စူးစူးရဲရဲကို
အကဲခတ်နေတာပါလား တောက်လျှောက်ကို ကြည့်နေတာ။ ကိုဗသက်က
ဘော်ဒါတွေနှင့် လာတာဟုတ်ပုံမရ။ သူနှင့်အဖော်ပါသော ချာတိတ်နှစ်ယောက်ဟာ
သူတပည့်အဆင့်သာဖြစ်မည်ဆိုတာ နေပုံထိုင်ပုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တာနှင့်
သိသာနေပါသည်။

သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ ဘီယာဂျားနှင့် အမြည်းစုံစုံလင်လင်။
ကောင်လေးနှစ်ယောက်က သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောနေပြီး ဗသက်က
တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ ဟိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဝိုင်းကိုပဲ
ကြည့်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် တူနဲ့လှမ်းညှပ်စားလိုက်၊
ဘီယာနည်းနည်းမော့လိုက်၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်။
ဟိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကတော့ ဗသက်ကို မြင်သေးပုံမရ။

“ခဏနေလိုက်ဦးမယ်ကွာ မိုးဆန်း”

“နေလေ၊ ဘယ်သူတွေ့လို့လဲကွ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာလေး တစ်ခုတွေ့လို့ပါ”

ဧဝရတ်က အပြုံးလေးနှင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။

သူ့နေရာကနေ သိပ်ကြီးလည်ပြန်ကြီး ကြည့်နေစရာမလိုဘဲ
အလိုက်သင့် မြင်နေရတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဝိုင်းကို လည်း
လှမ်းပြီးအာရုံစိုက်ထားမိလိုက်ပါသည်။

“ဗိုက်တွေတင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ နင်လုပ်တာနဲ့
ကယ်လိုရီတွေ အတော်တက်သွားပြီ”

“ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင်ပဲ ထွက်စားဖို့ စချိန်းတာလေ”

“ချိန်းတာက ချိန်းတာပဲလေ၊ ဒီပုစွန်ထုပ်ကြီးမရောနိုင်ကို
ဘယ်သူမှတာလဲ”

“ငါ . . . အဟိ”

“နင်လုပ်လို့သာ ငါပါ နှစ်ကောင်စားလိုက်မိပြီ”

“ငါ့ကျ ပြောနေတယ်၊ နင့်ရဲ့ ဝက်အူစုံသုံးမျိုးပေါင်းက အီတာ”

“အီပေမယ့် ကောင်းတယ်လေ”

“ကောင်းတာကတော့ အားလုံးကောင်းတာချည်းပေါ့ဟဲ့”

“လုပ်ပါဟယ်၊ သံပရာရည် မှာစမ်းပါ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှာလည်း ရသားနဲ့ အပျင်းကိုကြီးတယ်’

“ငါ သိပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တော့လို့ပါဟာ”

“ဟွန်း”

ပိုးက သိမ့်ကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ
စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ခုပ်လှမ်းတီးကာ . . .

“ဟိတ် . . . ဟိတ်”

ကောင်လေး အပြေးရောက်လာလျှင် . .

“သံပရာရည်နှစ်ခွက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သံပရာသီးအစစ်နဲ့ သကြားအစစ်နဲ့နော်”

“အဟဲ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သံပရာသီးအစစ် သကြားအစစ်ပဲ သုံးပါတယ်”

“ပြီးရော၊ ရေခဲပဒေသာ လုပ်မလာနဲ့၊ အေးရုံပဲအေး၊ ရေခဲတွေနဲ့ ဖန်ခွက်ပြည့်နေတာမျိုး ယူလာရင် ပိုက်ဆံမရှင်းဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Bill ပါ တစ်ခါတည်း တွက်ယူခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ရဲရဲတင်းတင်း နှုတ်သွက်သွက်နှင့် စားပွဲထိုးကို

သူ့အိမ်ကအလုပ်သမားအလား ပြောချင်သလိုပြောနေသော အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကို ဗသက်က သဘောတွေကျနေပါသည်။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ အမူအရာ အပြောအဆိုတို့ သူ ကြိုက်သည်။ လူကြားသူကြားထဲမှာ တစ်ချက်မှ ရှိုးတိုးရှိုးတန် မရှိပုံကိုလည်း ကျေနပ်အားရနေပါသည်။

ဗသက်က နေရာအသစ် အစိမ်းတစ်ခုကို ရောက်ရလျှင် အမြဲရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်တတ်တဲ့ အကျင့် ရှိပါသည်။ အဲဒီ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်မှုကို သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းပြုရင်း ဖုံးဖိကာကွယ် ရတတ်သည်။

ဒီမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ပုံစံတွေက နဂိုနေအရှိအတိုင်း

ဆန်လှသည်။ ဝင်ဝင်ဆန့်ဆန့် ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ သတ္တိရှိပုံစံတွေက
မိန်းမသားတိုင်းမှာ တွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ပုံပင်။ များသာအားဖြင့်တော့
မိန်းကလေးတွေဟာ မသိသလိုလို မတတ်သလိုလို ကြောက်သလိုလို ရှိန်သလိုလို
ရှက်သလိုလို အေးသလိုလိုပုံစံတွေ ဖမ်းထားတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

“အစ်မ . . . သံပရာရည်ရပြီ ခင်ဗျ”

“အင်း”

“Bill ပါ ခင်ဗျ”

ကောင်လေးက သားရေပြား ကတ်ပြားလေးကြားမှာ ညှပ်ယူလာတဲ့
ဘီလ်စာရွက်ကို ပိုးရဲ့လက်သို့ ကမ်းလိုက်ပါသည်။ ပိုးက ဖွင့်ကြည့်ရင်း . . .

“နှစ်သောင်းရှစ်ထောင့်နှစ်ရာ၊ ဟဲ့ . . . သိမ့်၊ ဟိုတစ်ခါလောက်တောင်
မကျဘူး အဟိဟိ”

“ဟုတ်လား၊ တန်တန်လေးပေါ့”

“နင် မလှုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား မိန်းမ၊ မလှုပ်နဲ့၊ ငါပဲ ပေးထားလိုက်မယ်၊
ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ အနားယူ”

ဆိုဖာမှာ ခပ်မှီမှီလေးရှိနေတဲ့ သိမ့်က ပြုံးစိစိလုပ်နေပါသည်။
သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စာ အစစအရာရာကို အမေရိကန်စစ်စတမ်ပဲမို့
ဘယ်သူစိုက်ရှင်းထားထား တစ်ချိန်မှာ တစ်ဝက်ပြန်ရှင်ကြရစမြဲမို့
ဘယ်သူပေးထားရ ပေးထားရ ကိစ္စမရှိပါ။

သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ ပိုးသည်
ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားဟကာ . . .

“ဟိုက် . . . သေပြီဟဲ့”

“ဘာလဲ”

“ငါ အိမ်ပြန်ဝင်ပြီး ရေမိုးချိုး အကျီလဲပြီးတော့ ဒီအိတ်အသစ်လေး
နင့်ကိုကြွားချင်ဇောနဲ့ ယူလာတာ၊ ပိုက်ဆံထပ်မထည့်လာမိဘူးဟဲ့ ... ဟီး ဟီး ဟီး။
ဟိုတစ်နေ့က ကိုင်တုန်းက အိတ်ထဲကပ်ကျန်နေတဲ့
ထောင်တန်အသစ်လေးတစ်ရွက်တည်းပဲ ဒီမှာကြည့်၊ ဒါပဲပါလာတယ် ဟား ဟား”

ပိုးက ရယ်မောနေလိုက်သေးပြီးမှ ...

“မလှုပ်ချင်လည်း လှုပ်တော့၊ နင်ပဲ ပေးလိုက်တော့”

“ရော့ ... နင်ပေးလိုက်”

သိမ့်က မှီရာမပျက်မှ သူ့ခါးနံဘေးချထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်လေးကို
ပိုးထံလှမ်းပေးလိုက်လျှင် ပိုးက သိမ့်ရဲ့အိတ်ကို ယူဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အိတ်ထဲ
ဟိုအကန့်မွှေ မွှေနှောက်နေပြီးသော် ...

“ဟဲ့ ... ပိုက်ဆံလည်းမပါဘူး၊ ဒီဘက်ဘေးအိတ်ကပ်ထဲမှာ တစ်ရာတန်
နှစ်ရာတန် အစုတ်လေးတွေပဲ ရှိတယ်”

“နင်ကလည်း သားရေပင်နဲ့ ပတ်ထားတဲ့ အထစ်လေး ငါးရာတွေရော
ထောင်တန်ရော ရောရာပဲ”

“သားရေပင်နဲ့လည်း မပတ်ဘူး၊ ကြိုးနဲ့လည်း မစီးဘူး၊ ဘာမှလဲ
မရောဘူး၊ တစ်ပြားမှကို မပါတာ”

“ဟင် ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“ဟယ် ... ဪ ... ငါသိပြီ မိစ္ဆာ ... မိစ္ဆာ၊ ဒီနေ့ စာရင်းပေါင်းတဲ့
ပိုက်ဆံတွေကို မီးခံသေတ္တာထဲပဲ ထည့်လိုက်လို့ ငါခိုင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီ တစ်ထပ်ကိုပါ
မီးခံသေတ္တာထဲ ရောထည့်လိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

မိပိုး ... နင်ဟာလေ နမော်နမဲ့ပဲ”

“နင်ကျတော့ရော၊ ငါ့ကို အပြင်ထွက်စားဖို့ လှမ်းချိန်းတဲ့ သူက အိတ်ထဲပိုက်ဆံမပါဘူး . . .ဟား ဟား”

“ရယ်မနေနဲ့တော့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံမှ မပါတဲ့ဟာ”

ပိုးက သံပရာရည်ကို ကန်အောင်စုပ်သောက်လိုက်ကာ စားပွဲထိုးဘက်လှည့်၍ . . .

“ဟဲ့ . . . မောင်လေး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလုံးဝမပါဘူး . . .ဟား ဟား”

“အလျော်အစား ပေးခဲ့ရအောင်လည်း ငါတို့ရဲ့ လက်စွပ် နားကပ် လက်ကောက်တွေက အားလုံး Fancy တွေချည်းပဲ၊ ဟား . . .ဟား . . .ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး”

“အဲဒီ တော့ နောက်များမှပဲ . . .ဟား ဟား”

နှစ်ယောက်သားဟာ သူတို့ရဲ့အဖြစ်ကိုပဲ အူမြူးရယ်ချင်နေကာ မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း သုံးသောင်းဆိုတဲ့ ပမာဏအပေါ် တစ်စက်ကလေးတောင် ဂရုစိုက်စရာမရှိတဲ့ အဆင့်အတန်းမှာ ရှိသူတွေပီပီ ပိုက်ဆံပါမလားတဲ့အတွက် ရှက်သွားတာ စိုးရိမ်သွားတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်မိကြတာပဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ အစ်မရယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်မှာနောက်လို့လဲ၊ နင်လည်း အမြင်ပဲဟာ မောင်လေးရယ်၊ နှစ်အိတ်စလုံး ပိုက်ဆံမှမပါတာကို”

“မပါလို့တော့ မရဘူးလေ အစ်မ”

“ရရ မရရလေ၊ မပါတာကတော့ မပါတော့ဘူး၊ အဲဒီ တော့

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . ကဲ”

“အစ်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ”

“အဲ . . ဒီလိုလုပ်၊ ဟောဒီမှာ အစ်မရဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ရော၊
အိမ်လိပ်စာရော ဆိုင်လိပ်စာရော ဖုန်းနံပါတ်တွေရောပါတယ်”

ပိုးက သူ့ကတ်လေး ကမ်းပေးလိုက်၍ စားပွဲထိုးက ကြောင်နနနှင့်
လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ယူထားလိုက်၊ နောက်နေ့မှ ပိုက်ဆံလာပေးမယ်၊
ပိုက်ဆံလာမပေးရင် ဒီလိပ်စာဖုန်းနံပါတ်တွေနဲ့ လိုက်လို့ရတာ ပေါ့”

“အဲသလို မရဘူးလေ အစ်မ”

“ရော . . . ငါ့ကတ်ပါ ယူထား၊ နှစ်နေရာလုံး လိုက်တောင်းလို့ရတယ်၊
လိုလည်းမလိုပါဘူး၊ နက်ဖြန်မနက် ဝင်ပေးမယ်လေ . . . နော်”

“မရဘူး အစ်မ”

“ဘာလို့ မရတာ လဲ၊ ငါတို့လိပ်စာတွေ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အတိအလင်း
ပါနေတာပဲ”

“အေးလေဟယ်၊ အစ်မတို့က ကိုယ့်ဆိုင်ကိုယ်ဖွင့်ထားတဲ့
ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေပါ၊ ပိုက်ဆံလေး ဒီလောက်နဲ့ အရှက်ကွဲခံ နာမည်ပျက်ခံပါ့မလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ အစ်မ၊ ဒီကတ်တွေက အစ်မတို့ကတ်တွေပါလို့
ဘယ်သူက အာမခံနိုင်လို့လဲ”

“ဒါက အစ်မကတ်လေ၊ အာမခံပါတယ်”

“အစ်မ အာမခံလို့ မရဘူး ခင်ဗျ၊ အစ်မကိုလည်း ကျွန်တော်က သိတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အစ်မက ဒီကတ်ထဲက Beauty Spa မှာ ဆံပင်ဝင်လျှော်လာပြီး

ဆိုင်ကတ်တောင်းလာပြီးတော့ အခု ကျွန်တော့်ကို ပေးတာဆိုရင်ကော”

“ဟောတော်၊ ဒါ ငါ့ကတ်နဲ့ ငါ့ဆိုင် အစစ်ပါဟယ်”

“အေးလေဟယ်၊ ငါတို့ရုပ်တွေလည်း ကြည့်ပါဦး၊ လူလိမ်မရုပ်တွေ ပေါက်နေလို့လား၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အဲဒီ သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖိုးလောက်ကို ငါတို့က လိမ်ပြီးဝင်စားပြီးတော့ သူများကတ်ပေးပြီး ပေါ်မလာတော့ဘဲ နေမယ်ထင်နေလို့လား”

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး အစ်မ၊ ဒါပေမဲ့ စားသောက်ပြီး ကတ်လေးထားခဲ့ပြီးတော့ ပိုက်ဆံမပါလို့ နောက်နေ့ လာရှင်းမယ် ဆိုတာမျိုးတော့ ဖြေရှင်းလို့ မရလို့ပါ”

“ကဲဟယ် . . . ငါတို့က ပေါ်မလာတော့ရင်တောင် နင်တို့ဆိုင် နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်မရတာ နဲ့ မွဲသွားမှာမို့လား စိတ်တိုလာပြီ၊ မိန်းကလေးတွေပဲဟယ်၊ အစားတစ်လုတ်နဲ့ ဝင်လိမ်ပြီး စားပါ့မလား”

“မိန်းကလေးလည်းပဲ လူလိမ်တွေရှိပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဘာ”

သိမ့်က တော်တော်ဒေါပွသွားကာ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်ပါသည်။
ခုနက ရယ်ချင်နေတာ အူမြူးနေတာတွေပျောက်ပြီး ခုမှပဲ လူက မွန်ထူလာပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်နှာမြင်ရုံနဲ့ လူလိမ်ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါဘူး အစ်မ၊ ပြီးတော့ ဗစ်စစ်တင်းကတ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ထားရင် ဘယ်လိုပြန်သုံးသုံး ရသလိုဖြစ်နေတာပါ”

“ဟဲ့ . . . ဒါပေမဲ့ ငါတို့က လူကြီးလူကောင်း အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်တတ်ဆိုတာကို နင် နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ထားပြီး ဒီအရေးမပါတဲ့ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖိုးလောက်ကိစ္စကို လေးစားသမှုလေးလောက်တော့ထားပြီး ဖြေရှင်းပေါ့။ ငါတို့ကို နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖိုးတောင် မယုံကြည်တဲ့သဘော ဖြစ်မနေဘူးလား”

အခြေအနေက တင်းမာလာပါသည်။ စားပွဲထိုးလည်း စိတ်ညစ်လာပုံရပါသည်။

“ကတ်လေးပဲ ထားခဲ့ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်မ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ငါတို့က ဒီကမ္ဘာဘဲ မင်းတို့မျက်စိအောက်ထိုင်နေပြီး အိမ်ကလူတွေကို နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်နဲ့ လာရွေးပါလို့ လှမ်းအကြောင်းကြားရမယ့် သဘောလား”

“တစ်ခုခုတော့ အစ်မတို့ကိုယ်စား ထားခဲ့ပေးရမှာပါ”

ပိုးနှင့်သိမ့်ဟာ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကန္နားကြီးလုပ်နေတဲ့ သူတို့ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိနိုင်တာကိုပဲ မခံစားနိုင် ဖြစ်နေတာပါ။ အတ္တစိတ်လေးတွေ မာန်လေးတွေ ပိုကဲနေမိကြတာပင်။ သိန်းဂဏန်းလည်း မဟုတ်။ ငွေလေးနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်အတွက် ဒီလောက် အခြေအတင် မယုံမကြည် ပြောဆိုနေရတာ ကိုက သူတို့အတွက် အောင့်သက်သက် အောက်နေရတာ ပါ။

စားပွဲထိုးက သိမ့်လက်ထဲကဖုန်းကို မျက်လုံးစေ့ကာ . . .

“အစ်မတို့ ဖုန်းတွေ ဘာတွေ ထားခဲ့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း . . .”

“ဘာလို့ ထားရမှာလဲ၊ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖိုး စားတာကို ငါတို့က ဆယ့်ငါးသိန်းတန်ဖုန်း ထားခဲ့ပေးစရာလား ငါ့ဖုန်းဟဲန်းဒ်ဆက်နဲ့ဆိုရင် နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်တန်တယ်၊ နင်တို့တောင် ငါတို့ကို နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ဖိုး

မယုံကြည်နိုင်သေးတာ ငါတို့က နင်တို့ကို သိန်းအစိတ်ဖိုး ယုံကြည်စရာလား...
နောက်နေ့ ပိုက်ဆံလာပေးတော့မှ ဘယ်တုန်းက ဖုန်းထားခဲ့လို့လဲဆိုပြီး နင်တို့က
ပြန်မပေးဘဲ အကျောင်ရိုက် ဘတ်ဖွဲ့ကြိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟာ ... ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ဒီလိုအစား မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ မျက်နှာကြည့်ရုံနဲ့ ငါတို့လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊
နင်တို့လိမ်မယ် မလိမ်ဘူးကို ၊ တရားကျလိုက်တာ၊
သူတို့နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ကိုတောင် မျက်စိမှိတ်ပြီး မစွန့်စားဝံ့တဲ့သူက သူများဖုန်း
သိန်းအစိတ်ကို မျက်စောင်းထိုးနေသေးတယ်၊ မထားနိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်မတို့ မန်နေဂျာနဲ့ ရှင်းပါ”

“ရှင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ နင်တို့မန်နေဂျာလည်း နင်တို့လေသံပဲ
ထွက်မှာပေါ့၊ ငါ့ဟာငါ တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပိုက်ဆံလာပို့ခိုင်းမယ်”

သိမ့်ရော ပိုးရောက စိတ်တိုတိုနှင့် နေရာကထကာ ထွက်ဟန်ပြင်သည်။

“အစ်မတို့ထွက်သွားလို့ မရပါဘူး”

“ဘာလို့မရတာ လဲ၊ နင်တို့ဆိုင်ထဲမှာ လိုင်းကမီတာမှ မဟုတ်တာ၊
ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ ဆစ်ဂနယ်က ဘယ်နှတုံးမှ မရှိဘူး၊ အပြင်ထွက်ဆက်ရမှာ”

“မရပါဘူး အစ်မ၊ အပြင်မထွက်ရပါဘူး”

ကောင်လေးက သူတို့ရှေ့ လက်ဆန့်တန်းလိုက်ပါသည်။ သိမ့်က
ဒေါသတကြီးနှင့် ကောင်လေးလက်ကို တိုးလိုက်ကျော်ဖြတ်ထွက်မည်ပြုစဉ်
ကောင်လေးက သိမ့်ရဲ့လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။

ချက်ချင်းပဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပုံစံ ဖြစ်သွားရကာ ရုတ်တရက်
ကြားဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က စားပွဲထိုးကောင်လေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို
ဆွဲဆောင့်လိမ်ပစ်လိုက်ကာ ကောင်လေးရဲ့ ကျောဖက်ကို လှန်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက်

ကောင်လေးက အီးအီးအားအားအော်ကာ ကျောကော့နာကျင်သွားရပါသည်။

စားပွဲထိုးတွေလည်းဝိုင်းလာ၊ လူတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ကြားမှာ ဗသက်က ကောင်လေးရဲ့ လက်ကိုနာအောင် တစ်ချက်နှစ်ချက် လှုပ်လိုက်ပြီးမှ လွှတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးတွေကို မင်းအဲဒီ လောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လုပ်စရာ မလိုဘူး”

ဗသက် အသံက မာကျောကျော အေးစက်စက်။

ရောက်လာတဲ့ စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က လက်လိမ်ချိုးခံရတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို ဆွဲဖယ်ကာကွယ်ပေးလိုက်ကာ . . .

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို၊ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မတို့၊ စကားပြောတာ နားလည်မှုလွှဲရတာ ပါခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ပိုးနှင့် သိမ့်သည် မျက်လုံးတွေ အဝိုင်းသား ပါးစပ်လေးတွေ အဟောင်းသားနှင့် သူတို့နား လျှပ်ပြက်သလို ရောက်လာတဲ့ ဗသက်ကို အငေးသား အကြောင်သားကြည့်နေမိကြလျက်သားပါ။

“အမယ်လေးလေး . . . ချောလိုက်တာ၊ သန့်လိုက်တာ၊ ခန့်ညားလိုက်တာ၊ ရင့်ကျက်လိုက်တာ၊ သတ္တိကောင်းလိုက်တာ၊ အားကိုးထိုက်လိုက်တာနော်” လို့ အသံတိတ်ရေရွတ်နေမိကြတာ ပစ်စလက်ခတ်အခြေအနေကိုတောင် မေ့လျော့နေမိကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာပါလဲခင်ဗျာ”

ချက်ချင်းရောက်လာတဲ့ ဆိုင်မန်နေဂျာက မေးလိုက်လျှင် လက်နာသွားတဲ့ စားပွဲထိုးက ကတုန်ကယင်နှင့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ပိုးနှင့် သိမ့်မှာ စကားပင်ဝင်မထောက်နိုင်ပါ။ ဗသက်ကိုသာ ကြက်သေငှက်သေ

ငေးမောနေမိကြလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေမိကြပါသည်။

“အဲ . . . အဲဒါ အခု ဒီအစ်မတွေက ဆိုင်အပြင်ကို ထထွက်တော့ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . သူတို့ဖုန်းဆက်ပြီး

ပိုက်ဆံလှမ်းတောင်းမလို့လို့ပြောတာ ငါလည်းကြားတယ်၊ ဒီနားကလူတွေလည်း ကြားပါတယ်၊ မင်းက ဖုန်းလိုင်းမိတဲ့နေရာထိ ဖုန်းထွက်ဆက်ဖို့လောက်တောင် ယုံကြည်မှုမရှိတာတော့ ကိုယ့်ဆိုင်ရဲ့ ကပ်စံတစ်မာအပေါ် လုံးဝစော်ကားရာမကျလွန်းဘူးလား ဟင်”

“ကျွန် . . . ကျွန်တော်က . . .”

“တော်တော့၊ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်နှစ်ရာ ဟုတ်လား၊ ရော့ . . . သုံးသောင်း၊ ပိုတဲ့ထောင့်ရှစ်ရာ မင်းယူလိုက်၊ ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်နဲ့များကွာ၊ ရော့ . . . ယူထား . . . ဟေ့ကောင်”

မန်နေဂျာက ဗသက်ရဲ့ ငွေကိုင်ထားတဲ့လက်ကို အသာတွန်းကာ . . .

“နေပါစေခင်ဗျာ၊ ဒီကအစ်ကိုကြီးလည်း မစိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ။

အစ်မတို့လည်း ကျေနပ်ပါခင်ဗျာ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကလေးကလည်း ဝန်ထမ်းသစ်မို့လို့ တာဝန်ကျချင်ဇောလွန်ပြီး ခုလိုဖြစ်ရတာ ပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ အစ်မတို့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်တွေပဲ ပေးခဲ့ပါ၊ လက်ခံထားလိုက်ပါ့မယ်၊ နောက်ကြိုမှပဲ ငွေဝင်ရှင်းပေးပါ ခင်ဗျာ”

ပိုးနှင့် သိမ့်က . . .

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ပြန်လို့ရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်၊ ပြန်နိုင်ပါတယ် အစ်မ၊ မပြီးသေးရင်လည်း ဆက်သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ၊ အစ်မတို့ကတ်လေးတွေပဲ”

သိမ့်နှင့်ပိုးက သူတို့ရဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ကိုယ်စီကို

ထပ်ထုတ်ပေးလိုက်ကြပါသည်။

“ဒီကအစ်ကိုလည်း စိတ်ပြေပါ ခင်ဗျာ”

“ပြေပါတယ်ဗျ၊ မျက်စိရှေ့မှာ မကိုးမကားတွေ နေရတာ အရပ်ဆိုးနေလို့ ဝင်ပါတာပါ။ ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်နဲ့ဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် မိကောင်းဖခင်သားသမီး လူကြီးလူကောင်း လူယဉ်ကျေး အဆင့်အတန်းတွေဆိုတာ သိသာနေတဲ့ ဟာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို ပြန်ထိုင်ပါဦး၊ လာပါအစ်ကို”

လူရဲသွားပြီဖြစ်၍ သိမ့်နှင့် ပိုးလည်း ပြန်ဖို့ထပြီးသား ဖြစ်နေတာမို့ ရှေ့ဆက်ဖို့ရာ ဗသက်ကို ရင်တဖိုဖိုနှင့်ကြည့်မိကြရင်း . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ရပါတယ်”

ဗသက်သည် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း တင်းတင်းထန်ထန် ပြုမူဆိုရင် ဘယ်လိုမှ လက်မနှေးသော်လည်း အနုအရွလုပ်ဖို့တော့ မျက်နှာနီမြန်း ရှက်အမ်းတတ်သူ ဖြစ်ရကား သိမ့် နှင့်ပိုးကို ပြန်မကြည့်ရဲဘဲ မျက်လွှာစိုက်ချ၍ . . .

“ရပါတယ်” တစ်ခွန်းသာ အာခေါင်ခြောက်ခြောက်ကြားက ဖျစ်ညစ်ပြောလိုက်ပြီး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ကမူးရှူးထိုးပြန်လာလိုက်ပါသည်။ လှည့်ထွက်လာကြတဲ့ ပိုးနှင့်သိမ့်သည် ဘွားခနဲအနားရောက်လာတဲ့ လူစွမ်းကောင်း လူရည်သန့်ကြီးကိုပဲ မျက်လုံးထဲကမထွက် အသည်းတလုပ်လုပ် ရင်တဖိုဖိုနှင့် လက်ဖျားလေးတွေပင် အေးစက်ခဲ့ကြရလေသည်။

*

အခန်း (၄)

သိမ့်သည် ဖျိုးဖျိုးဖျဖျ ခုန်နေတဲ့ရင်နှင့် ဗသက်အနားမှာ မခိုတယ့်ို
ချုံ့ရှင်ကြည်သာစွာ ရပ်နေရင်းက . . .

“အစ်ကိုကြီးကိုင်ဖို့ဆိုရင် ဒီဘက်ဗီရိုထဲက အိတ်လေးတွေက
သင့်တော်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဗသက်က မှန်ရှိုးကွေ့စဲထဲက Brand ကောင်းကောင်းဝေါ့လက်လေးတွေ
ယောက်ျားလူကြီးကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်တွေတချို့ကို မျက်လုံးပွေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်တော့်ဖို့ မဝယ်သေးပါဘူး”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ လက်ဆောင်ပေးဖို့လား အစ်ကိုကြီး”

“လက်ဆောင် ! အင်း . . . လက်ဆောင်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုပါ
ကျွန်တော့်ကောင်လေးတွေ တပည့်လေးတွေသုံးယောက်ကို ပေးချင်တာပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီဘက်က
ဟာလေးတွေ”

“အင်း . . . ဒါလေးတွေလည်း ကောင်းသားပဲ၊
ဈေးလည်းသောင်းရှစ်ထောင်လောက်ဆိုတော့ မဆိုးဘူး၊ အသင့်အတင့်ပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါ Genuine Leather လေးတွေပါပဲ၊
အစစ်လေးတွေပါ၊ ထိုင်ဝမ်မိတ်လေးတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ Brand က
နာမည်ကြီးမဟုတ်လို့သာ ဒီဈေးဖြစ်တာပါ”

“ဪ”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်သုံးလုံးယူမလဲ မသိဘူး”

“ဒီကပဲ ကြည့်ချေပေးလိုက်ပါ မ...”

“သိမ့်ပါ... အစ်ကိုကြီး၊ သိမ့်ပဲခေါ်ပါ”

ဗသက်က ရှက်ပြုံးပြုံးနှင့် ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“သိမ့်... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... နာမည်အပြည့်အစုံက သိမ့်သိမ်မွေ့ပါ”

“သိမ့်သိမ်မွေ့၊ နာမည်က အရမ်းကောင်းတာပဲဗျ”

“သင့်ခံယူပါ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးနာမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ၊

ကိုယ့်ဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည်ဖြစ်လာမယ့် သူမျိုးကို နာမည်တော့ မှတ်ထားရဦးမယ်... အဟင်းဟင်း”

“အဟင်း... ကျွန်တော့်နာမည် ဗသက်ပါ”

“ဗသက်...!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစ်ကိုကြီးနာမည်က အရမ်းမိုက်တာပဲ၊ ကြားရခဲတယ်၊ ဆင်တူရှိမှာ

မဟုတ်ဘူး”

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ နာမည်က ရိုးရိုးပါပဲ၊ ဟိုးအရင်ခေတ်က လူကြီးတွေ

ဦးဘသက်တို့ ဘာတို့ ရှိတတ်ပါတယ်”

“ခုခေတ်မှာတော့ မှည့်တာနည်းသွားပြီလေ အစ်ကိုကြီး၊ နာမည်က

ရိုးလွန်းတာကပဲ ဆန်းနေတာလေ”

“သိမ့်ပြောမှပဲ ကျွန်တော့်နာမည် မဆိုးပါလားလို့ ထင်မိတော့တယ်...

ဟဲ ဟဲ”

သိမ့်သည် ပါးစပ်ကလည်းပြောရင်း လက်ကလည်း ရွေးချယ်ရင်း . . .

“အစ်ကိုကြီး ဒါလေးသုံးလုံး ယူလိုက်ပါလား၊ ကာလာလေးတွေလည်း ကွဲတယ်လေ၊ ဘလက်ခ်လေးကတစ်လုံး၊ ဒါကတော့ အုန်းခွံရောင် ခေါ်မလားပဲနော်၊ ဒါကတော့ ချောကလက်ရောင်ရင့်ရင့်လေး အစ်ကိုကြီး”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ သိမ့်ရွေးထားတာလေးတွေ လှပါတယ်”

“ဒါလေးတွေ သူ့ဘူးလေးတွေနဲ့ ထည့်ပေးပါ သမီးတို့ရေ”

သိမ့်က ကောင်မလေးတွေကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး . . .

“အစ်ကိုကြီး ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦးလားရှင်”

“အာ . . . နေပါစေဗျာ၊ အားနာပါတယ်၊ သိမ့်တို့ဆိုင်က ဈေးဝယ်တဲ့သူတွေကို ကော်ဖီတိုက်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုရှိလို့လား”

သိမ့်က ရင်လေးတခုနဲ့နုနု ချစ်စဖွယ် ပခုံးတွန့်ရယ်မောလိုက်ရင်း . . .

“ဟင်း ဟင်း . . . အဲဒီ ဆားဗစ်စ်တော့ မရှိဘူးပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကတော့ ဘယ်တူမလဲ၊ အစ်ကိုကြီးက သိမ့်တို့ကို အကူအညီပေးဖူးတယ်လေ”

“အာ . . . ဒါလေးက ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးပါဗျာ”

“အစ်ကိုကြီးက အသေးအဖွဲ့ ကူညီလိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သိမ့်တို့အဖို့ကတော့ မကြုံစဖူး မျက်နှာပျက် အရှက်ကွဲတော့မလို ဖြစ်နေတာလေ”

“ဒီကောင် တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပါဗျာ”

သိမ့်က ဗသက်ထိုင်ဖို့ သူ့စားပွဲမှာ ခုံတစ်ခုပြင်ပေးလိုက်ရင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ကော်ဖီယူခဲ့ဖို့ လက်ဟန်နှင့် ပြလိုက်ပါသည်။

“သိမ့်တို့က အဲသလိုလည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတော့ ရယ်ပဲရယ်ချင်နေတာ

အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံက သိန်းချီနေရင်တော့လည်း ဆိုင်ကိုအားနာပြီး
စိတ်ညစ်မိဦးမယ်၊ ပိုက်ဆံလေး နှစ်သောင်း သုံးသောင်းဆိုတော့
အားလည်းမနာမိဘူး၊ ရယ်ပဲရယ်ချင်နေတာပေါ့၊ အဲဒီ ကောင်လေးက
ဆိုင်ကတ်ကိုတောင်မှ သူက သူများကတ်ကို ကိုယ့်ကတ်လိုလို လာပြနိုင်တာပဲ ဆိုပြီး
လုံးဝယုံကြည်မှု မပေးတာ”

“အေးဗျ၊ အဲဒီ မယုံမကြည် ဆက်ဆံမှုက ဆိုးတာ”

“ဟော . . . အစ်ကိုကြီး၊ ကော်ဖီရပြီ၊ ကော်ဖီသုံးဆောင်ပါဦး”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဖျော်လိုက်ရတာ လဲ”

“အစ်ကိုကြီး ဝင်ကူညီထားတာနဲ့ ဒီကော်ဖီလေးတစ်ခွက်တိုက်ရတာ က
နောက်သလိုတောင် ဖြစ်နေတာပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဒီထက်ကောင်းကောင်းလေး
ကျွေးမွေးချင်တာပါ”

“မလိုပါဘူး သိမ့်ရယ်”

သိမ့်သည် သူ့လောက်တောင် ရဲရဲတင်းတင်းမရှိတဲ့
ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဟန်လေး တစ်မျိုးနှင့် ကြည့်တာရှုတာကိုက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်
မစင်တဲ့ ဗသက်ကြောင့် ရင်တွေဖိုရသည်။ သူ့ပုံစံက မရိုးသားတာ ဒီလောက်
သိသာနေတဲ့ဟာ။

ပြီးတော့ . . . တစ်ခါတစ်ရံများ စကားပြောရင်းက ပါးပြင်တွေကတောင်
ရဲတက်လာတတ် သေးသည်။ သူ့ဟန်ပန်မှာ အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိလှတဲ့ပုံမျိုး
ပေါက်နေပါသည်။ အသက်က သုံးဆယ့်ငါးနဲ့ လေးဆယ်ကြားလောက်
ရှိနိုင်တာဖြစ်၍ ဒီအရွယ် ဒီရုပ်ရည် ဒီစည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာပင်
ဇေဝဇဝါဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်နေရပါသည်။

ပိုးထံလာတယ်လို့ သတင်းမကြားရဘဲ သူ့ဆီပဲ

ရောက်လာတဲ့အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ပြောမပြုတတ်အောင် တလုပ်လုပ် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေပါသည်။ တကယ်ဆို သူလိုအဆင့်နှင့် လူတစ်ယောက်က တပည့်တပန်းကိုပေးဖို့ ပစ္စည်းအတိုအထွာကလေးတွေကို ခုလို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝယ်ဖို့ လိုအပ်သလား။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ခိုင်းလိုက်မှာပေါ့။ ခုတော့ သိမ့်ရဲ့ဆိုင်ကို ဒီပစ္စည်းလေးတွေဝယ်ဖို့ သက်သက်ရောက်လာခဲ့သည်လေ။

“သိမ့်က နောက်ထပ် ဆိုင်ခွဲနှစ်ဆိုင် ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိမ့်က ဒီဆိုင်ပဲ အမြဲလို ထိုင်ပါတယ်။ ဒါက Main ဆိုင်ကြီးပေါ့။ အစ်ကိုကြီး လိုချင်တာရှိရင် ဒီဆိုင်ကိုပဲ လာခဲ့လေ။ လည်သာရှူးစ်တွေလည်းရှိတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အမျိုးသမီးစီးတွေကို အဓိကရောင်းတော့ အမျိုးသားစီးတွေတော့ နည်းတော့နည်းပေမယ့် Brand အကောင်း မော်ဒယ်အသစ်လေးတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး တင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗသက်ရဲ့ခြေထောက်မှာ စီးထားတဲ့ဖိနပ်ကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူဟာ နာမည်ကြီးဈေးကြီး Brand ကောင်းကောင်း ဖိနပ်မျိုးစီးတဲ့သူဆိုတာ တန်းသိနိုင်ပါသည်။

“တကယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ကတ်တလောက်တွေ ဘာတွေမှာတွေ့ပြီး ဒီမှာဝယ်မရတဲ့ ဖိနပ်မျိုးရှိရင်လည်း သိမ့်ကိုပြောလေ၊ သိမ့် လှမ်းမှာပေးလို့ရတယ်။ ယူအက်စ်အေအစစ်မှာပေးလို့ ရတယ်၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုရှိတယ်လေ အစ်ကိုကြီး”

“ဪ”

“အစ်ကိုကြီးက ဖိနပ်ကောင်းကောင်း စီးတတ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဖိနပ်က တစ်ခါတလေ သိပ်ကောင်းတာ မစီးမှဗျ”

“ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“တကယ့်ဈေးကြီးကြီး ဖိနပ်ကောင်းကောင်းတွေက တော်ရုံနဲ့ မပျက်မစီးတော့ဘူးလေ၊ စီးရင်းနဲ့ ဖိနပ်က ဟောင်းချင်လာပြီ နည်းနည်းလေးမှ မပွန်းဘူး၊ မပါးဘူး၊ ချုပ်ရိုးမပျက်ဘူးဆိုတော့ ပစ်ရမှာလည်း နှမြောပြီး ဆက်စီးနေရဧရာ။ အဲဒီ တော့ ရှိုးပွဲတာပေါ့ဗျာ ဖိနပ်ဟောင်းကြီးနဲ့”

“ဪ . . . ဟင်း ဟင်း အစ်ကိုကြီးက ရယ်ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတလေလည်း ဈေးပေါပေါပဲ စီးချင်တော့တယ်”

“အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဗသက်က ကုန်သွားတဲ့ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချကာ နာရီတစ်ချက် မသိမသာကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်တော် ပြန်မှထင်တယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံနေရတာ သိမ့်လည်း အလုပ်ပျက်နေပြီ၊ သွားမှဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ နောက်လည်း သိမ့်တို့ဆိုင်ကို အားပေးပါ”

“အားပေးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟိုလေ . . . နောက် အစ်ကိုကြီးတင် မကပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မစ်စစ်စ်တို့ ဘာတို့လဲ အိတ်တွေ ဖိနပ်တွေလိုချင်ရင် သိမ့်ဆိုင်ကို ညွှန်းပေးပါဦးနော်၊ မိချောင်းအစစ်တို့ ငါးလိပ်ကျောက်အစစ်တို့ ရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“မိချောင်းတို့ ငါးလိပ်ကျောက်တို့က ဘာလုပ်တာတုံးဗျ”

“အမျိုးသမီးလက်ကိုင်အိတ်တို့ ဘာတို့ လုပ်တာလေ အစ်ကိုကြီး၊

မိကျောင်းရေအိတ်တို့ ငါးလိပ်ကျောက်ရေအိတ်တို့”

“ဪ . . . ကျွန်တော်က အကောင်အစစ်ကြီးတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ . . .
ဟား ဟား”

“အဲဒါတွေ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မစ်စစ်ခ် လိုချင်ရင်လေ”

သိမ့်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့စကားကို အစပြန်ဆွဲရသည်။

“သိမ့်ဆိုင်ကို အားတော့ပေးချင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာက မစ်စစ်စ်
မရှိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းသမားပါ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြော်ငြာထိုးရင်း ဗသက် မျက်နှာက
နီမြန်းရပါသေးသည်။ သိမ့်တစ်ယောက်မှာလည်း “ဪ” လို့ တစ်လုံးတည်းပဲ
ကျေကျေနပ်နပ် ရေရွတ်နိုင်ပြီး ရင်ထဲဘုရားပွဲလှည့်တယ်ဆိုတာမျိုး ဆိုင်းသံဗုံသံ
တည့်ညံ့ ဆူညံပဲလှည့်ပျော်ရွှင် နေရပါတော့သည်။

နေဦး . . .။ သူ ဘာလဲသိဖို့ လိုသေးတယ်။

“အစ်ကိုကြီး”

လှည့်ပြန်တော့မည် ပြင်နေတဲ့ ဗသက်က ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘစ်နက်စ်ကတ်လေးလည်း ပေးပါဦး၊ ဒီမှာ သိမ့်ရဲ့
ကတ်လေးလည်း ယူထားပါဦး အစ်ကိုကြီး”

သိမ့်က သူ့ကတ်လေး ထိုးပေးကာ ဗသက်ကတ်ကိုတောင်းလေသည်။
ဗသက်က ဘောင်းဘီအိတ် အကျီအိတ်များကို လက်နှင့်စမ်းရင်း
ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲက ဝေါ့လက်ပြားပြားလေးကို ထုတ်ယူဖွင့်လိုက်ကာ
ကတ်လေးတစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“Ba Thett

SM Trading”

ဟင် . . .။

သိမ့်က မျက်လုံးလေးပင် ဝိုင်းသွားရပါသည်။ SM Trading ဆိုတာ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲ။ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့ဆွံ့အလေး ဖြစ်သွားရတဲ့ သိမ့်ကို ဗသက်က လက်တစ်ဖက် နှုတ်ဆက်သလို ထောင်ပြကာ ဆိုင်ခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ ကြောင်အလေးနှင့် အတန်ကြာအောင် ရင်တခုန်ခုန် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သိမ့်က ရုတ်တရက် သတိရကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ဖုန်းကို အပြေးသွားယူလိုက်ပါသည်။

သူ့မှာ ဒီကိစ္စကို ချက်ချင်းလက်ငင်း အသိပေးကြားဝါရမည့်သူရယ်လို့ မိပိုး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ။ သိမ့်က ပိုးရဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်သည်။ အရေးထဲ သူ့ဖုန်းကလည်း မအားလပ်ပဲ ရှိနေ၍ ပြောချင်လွန်းလှတဲ့ သိမ့်ဟာ အဆက်မပြတ်ဆက်နှိပ်ကာ ခေါ်နေရပါသည်။

ငါးမိနစ်လောက်နေမှ ဖုန်းက အဘွားကာ . . .

“ဟယ်လို”

“ဟဲ့ . . . မိပိုး”

“အေး . . . ပြော မိသိမ့်”

“အမယ်လေး . . . ရင်တွေတုန်လိုက်တာ၊ ခုထိ တကယ်တုန်တုန်းပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့ရင်တွေ ဒုန်းဒုန်း ဒုန်းဒုန်းနဲ့ တုန်နေတာမို့ ပြောနေတာ၊

ခဏလေးနေဦး၊ နင့်ကို မပြောနိုင်သေးဘူး”

“မပြောနိုင်သေးရင် ဘာလို့ဆက်သေးလဲ၊ ငါအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်ဟဲ့၊ လူကြီးကတော်တစ်ယောက် လာစရာရှိတယ်၊ ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ သူ့အတွက်

အားလုံး ရယ်ဒီလုပ်ထားရဦးမယ်၊ နောက်မှပြန်ဆက်”

“မဖြစ်ဘူး၊ နောက်မှပြန်ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခု တစ်ခါတည်းပြောမှဖြစ်မယ်၊ နည်းနည်းစိတ်ရှည်စမ်းပါဟယ်၊ နင်လည်း အံ့ဩသွားမယ့် သတင်းထူးပါ မိန်းမရဲ့”

“ပြော . . . ပြော”

“ငါ့ဆီကိုလေ . . . ငါ့ဆီကို”

“အင်း”

“ဂျော့ချ်ကလူနီ လာသွားတယ်”

“ဟင်”

ပိုးသည် ထိုစကားလုံးက နားစည်ကိုရော ဦးနှောက်ကိုပါ တစ်ခေါင်းလုံးကို ဆောင့်လိုက်သလို ခံစားရကာ ခေါင်းတွေပင် ထူပူအုံ့ခဲသွားရသည်။ တုတ်တိုနဲ့ ပြင်းပြင်းနှက်လိုက်တာထက် အခံရဆိုးပါသေးသည်။

“ဘာ . . . မိသိမ့်၊ နင်ဘာပြောတာ”

နားကြားပဲ လွဲသလားတောင် တွေးမိသည်။

“ဪ . . .ဂျော့ချ်ကလူနီ လာသွားပါတယ်ဆိုဟယ်၊ ရှင်းရှင်းလေး၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြောမယ်၊ ဂျော့ချ်ကလူနီလာ . . . သွား . . .တယ်”

“ဟင် . . .ဘယ် . . .ဘယ် . . .ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခုနပဲ ပြန်သွားတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရင်တွေ တုန်နေ ခုန်နေတာပေါ့၊ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ နင့်ဖုန်းကမအားလို့ နည်းနည်းတောင် ကြာသွားပြီ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပိုးက လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့လာတာကို အားယူပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“သူ့တပည့်တွေဖို့ ဝေါလက်လေးတွေ”

“ဪ... ပစ္စည်းလာဝယ်တာလား၊ ဒါများ”

“ဟဲ့”

သိမ့်က စိတ်တိုတိုနှင့် အော်လိုက်ပြီး...

“နင် စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဒီပစ္စည်းလေးလောက်ကို သူက တကူးတက ကိုယ်တိုင်ဝယ်စရာလား၊ တမင်တကာ အကြောင်းရှာလာတာ အသိသာကြီးဟာကို”

ပိုးသည် စိတ်ထဲတော့ တန့်န့်နှင့် ဘယ်လိုမှမကျေချမ်းနိုင်
မနာလိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော်လည်း လေသံကိုတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်
လုပ်ထားလိုက်ရင်း...

“ဪ... မိသိမ့်ရယ်၊ ကိုယ်တိုင်ဝယ်စရာလားတောင် ပြောရအောင်
သူက ဘာမို့လို့လဲဟဲ့၊ နင်ကလည်း အလကား စွတ်အထင်ကြီးနေတာပဲ”

“နင် ကဖျက်ကဖျက်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မိမိုး၊ သူက SM
ထရိတ်ဒင်းပိုင်ရှင်ဟဲ့၊ နင် သိရဲ့လား”

“ဘာ”

“SM ထရိတ်ဒင်း”

“ဟင်... ဟုတ်လို့လား၊ နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ပေးသွားတာ”

“ပိုးသည် ဆတ်ဆတ်ခါ ထွန့်ထွန့်လူးအောင် ရင်ထဲအောင့်ကျိန်းပြီး
လည်ချောင်းထဲ အလုံးနင်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင်...

“ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်ကလည်းဟယ် ငါတို့ကို ဟိုစားပွဲထိုးကောင်

ပြောသလို တနေရာရာက ကောက်ဆွဲလာရင်ရတာ ပဲ ဆိုသလို ဖြစ်နေတာလေ မိသိမ့်ရဲ့”

“ဟဲ့ . . မိပိုး၊ နင် ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အဆိုးတွေချည်း

ရှာကြံပြောမနေနဲ့၊ နင့်ဟာနင် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ။ သူ့နာမည်က ဗသက်တဲ့၊ ကိုဗသက်၊ SM ထရိတ်ဒင်းပိုင်ရှင်။ တပည့်ကောင်လေးတွေအတွက် ဝေါ့လက်တွေ လာဝယ်တယ်ဆိုတာ သက်သက်မဲ့ အကြောင်းပြချက် ရမယ် ရှာတာပဲဟဲ့ မိပိုးရဲ့၊ သူ တမင်တကာကို ရောက်လာတာ၊ နင် မယုံကြည်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နင် မနာလိုလည်း မတတ်နိုင်ဘူး . . .

အဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး လာသွားပြီဟဲ့၊ ငါတိုက်တဲ့ ကော်ဖီတောင် ထိုင်သောက်သွားတယ်၊ အနားကပ်ပြီး ကြည့်တော့ဟယ် အသားလေးက သူဌေးပီပီ ဝင်းစိမ်းပြီး မွတ်ဖန့်နေတာပဲ၊ နင် မနာလိုရင်လည်း မနာလိုချင်စရာပဲဟဲ့ . . . အဟိ ဟိ”

“ဟဲ့ . . . ငါက ဘာဖြစ်လို့ မနာလိုရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ နင်လည်း ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ဂျော့ချ်ကလူနီ ဂျော့ချ်ကလူနီနဲ့ ဖြစ်နေပြီးတော့၊ ခုတော့မှ အင်တင်တင်လိုလို ဘာလိုလိုတွေ နင်ကလုပ်နေတာကိုး”

ပိုးသည် လည်ချောင်းထဲ နင်နေသမျှတွေ သိမ်းကျုံးမျိုးချပစ်လိုက်ရလျက်

. . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလူ ဂျော့ချ်ကလူနီနဲ့လည်း တူတယ်၊ ကြည့်လို့လည်း ကောင်းတယ် မှန်ပါတယ်၊ အခု သူဌေးမင်း ဖြစ်နေတော့ ပိုတောင်ကောင်းတာပေါ့ဟယ်၊ နင့်ကို မနာလိုမရှိပါဘူး သိမ့်ရဲ့၊ နင့်ကို နင့်ကို မနာလိုရအောင် ငါက သူ့ကို ကြိုက်နေတာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ အရာရာကို ဖြစ်နိုင်ချေ နှစ်မျိုးနဲ့ နင် စဉ်းစားနော်၊
ပေါ့စတစ်ဗ်သင့်ကား (Positive Thinker) ဆိုတာ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့်
နက်ဂတစ်ဗ်ဘက်ကလည်း ထည့်တွေးမထားရင် ထိစရာရှိ ပိုအထိနာတယ်ဟဲ့”

“ငါကဘာကို နဂ္ဂတစ်ဗ် တွေးရမှာလဲ”

“ဥပမာပေါ့ဟယ်၊ ဒီရုပ်ဒီရည် ဒီအသက်အရွယ် ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာမျိုးနဲ့ . . .”

“တော်တော့၊ မိန်းမရှိနေနိုင်တယ်၊ ဒါပြောမှာ မဟုတ်လား၊ ငါကဖွင့်ကို
မေးလိုက်ပြီ၊ လုံးဝ မိန်းမ မရှိ လွတ်လပ်သူ”

“ဟင် . . . နင်က ဖွင့်မေးတယ် !”

“ဪ . . . မေးတယ်ဆိုတာ ပညာသားနဲ့ပေါ့ဟဲ့၊ ဘလိုင်းကြီး
အစ်ကိုကြီးမှာ မိန်းမရှိလား ဟင် ငင်ငင် . . . လို့ ဘယ်သူက မေးမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမေးတာလဲ”

“သူ့မစ်စစ်စ်အတွက်လည်း အိတ်တွေ ဖိနပ်တွေ Brand အစစ်တွေ
ရှိပါတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဒီတော့ !”

ပိုးက ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပါသည်။

“မစ်စစ်စ်မရှိပါဘူးတဲ့။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားပါတဲ့”

“ဘယ်လို တစ်ကိုယ်တည်းလဲ၊ တစ်ခုလပ်လား၊ မုဆိုးဖိုလား”

“ဟဲ့ . . . လူပျိုကြီးလားလို့ နင် ဘာကြောင့် တွေးမပေးနိုင်အောင်
ဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ဟာသူ ပျိုပျို ဖိုဖို လပ်လပ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟေ့၊ အရေးကြီးတာက
တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်ဖို့ပဲ”

“အင်းပါ . . . ဟုတ်ပါတယ်”

ပိုးအသံက ပျော့သွားပါသည်။

“ပိုး . . . အဲဒီ တော့ နင် ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“ဘာကိုထင်ရမှာလဲ”

ပိုးအသံက အောက်ကလိအာ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“သူ ငါ့ဆီကို အရေးမပါတဲ့ အကြောင်းလေးပြပြီး

ရောက်လာခဲ့တာကိုလေ”

“ဟိုတစ်နေ့က နင့်နာမည်လည်းမသိ၊ နင့်ကတ်လည်း သူတွေ့တာမှ မဟုတ်တာ သိမ့်ရဲ့”

“ဒီတော့ !!”

“နင့်ဆိုင်မှန်း မသိဘဲနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ဖြတ်ရင်း ဒီဆိုင်လေး

ဝင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဆိုတာမျိုး ခရီးကြို လမ်းကြို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ဝင်မိတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သိမ့်က တိတ်သွားရပါသည်။

ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ သိမ့်ဆိုင်မှန်းသိလို့ လာတယ်။ မသိဘဲ
လာတယ်ဆိုတာတွေ ပြောမှမပြောဖြစ်တာ။ ဆိုင်ထဲ ကိုဗသက် ဝင်လာတာ
မြင်တာနှင့် သိမ့်က အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိပြီး အစ်ကိုကြီး လာပါ၊
ဘာအလိုရှိပါသလဲဆိုတာ တန်းပြီး မေးဖြစ်လိုတာမို့ သူက ဘယ်လိုပုံစံနှင့်
ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မသိရပါ။

သိမ့်က ချက်ချင်းပဲ အကောင်းဘက်က လှည့်တွေးလိုက်ကာ . . .

“အင်းပါလေ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ရောက်လာလာပါ၊ ငါ့ကိုတွေ့ပြီး ငါနဲ့
စကားပြောဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဟဲ့ . . .
သိလား”

ကဲ . . .။

မလှုပ်ရှားနေပါဘူးလို့ နင် ငြင်းလို့ရသလား မိပိုးရဲ့။ သိမ့်က
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျေနပ်အားရရင်း . . .

“စကားပြောတာတောင် ရဲရဲတင်းတင်း မဖြစ်ဘဲ သူက
နည်းနည်းရှက်နေတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါများ ပါတွေ နားထင်တွေတောင်
ရဲတက်သွားသေးတယ်၊ ပိုးရယ် . . ငါလည်း လန့်ကြောင်ပြီး လက်ဖျားတွေကို
အေးစက်နေတာပဲ . . . အဟီးဟီး”

“နင်က ဘာကိုလန့်တာ ကြောင်တာလဲ”

“ခုလို ရုတ်တရက် ရောက်လာမယ်မှ ထင်မထားတာဟဲ့။
ဘယ်လိုနေမယ် ထိုင်မယ် ပြောမယ် ဆိုမယ် ဘာတစ်ခုမှ
ကြုံစဉ်းစားမထားရဘူးလေ”

“အမယ်လေး . . . မလိုပါဘူးဟယ်၊ နဂိုနေပေါ့”

“အေးပါ၊ နင့်ဆီလာတာ မဟုတ်တော့ နင်က ဝေဖန်ချင်တိုင်း
ဝေဖန်လို့ရနေတာပေါ့လေ”

“မဆိုင်ပါဘူးဟယ်၊ နင်က ဖြစ်သင့်တာထက် ပိုစိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေလို့
ငါက ပြောနေရတာ ၊ နင့်ကို ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ လာမကြိုက်ဖူးတာ
ကျနေတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ ငါတော့ ရင်တွေအရမ်းတုန်ပြီးကျန်ခဲ့တာ၊
ခုထိလည်း တုန်နေတုန်းပဲ၊ နင့်ဟာနင် ငါ့ကို ဘယ်လိုဝေဖန်ဝေဖန် သူ
ရောက်လာတဲ့အတွက် အရမ်းစိတ်တွေလှုပ်ရှားတာ အမှန်ပဲ၊ ကဲ . . . နင်
ကျေနပ်လား”

“ဟဲ့ . . . ငါပြောနေတာ ကြားလား”

“.....”

“ဟယ်လို”

“မိ ... မိ ... မိသိမ့်၊ ငါ ... ဖုန်း ... ဖုန်းချလိုက်မယ်၊ ဘုရားရေ ...
ဘာတွေဖြစ်လာပါလိမ့်၊ သူ ... သူကောဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟဲ့ ... နင် ဘာဖြစ်တာလဲ ပိုး”

“မိ ... မိသိမ့်၊ သူ ... သူ လာနေလို့၊ ဂျော့ချ်ကလူနီ ငါ့ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာနေပြီ၊ ဒါ ... ဒါပဲ သိလား”

ဖုန်းလိုင်းက အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားပါသည်။

*